

SVĚTLO

39. ČÍSLO / XII. ROČNÍK

8 Kč (12 Sk)

26. ZÁŘÍ 2004

Z obsahu:

Narození Panny Marie
Katecheze Jana Pavla II.
8. září 2004
- strana 2 -

Násilník misionářem
Alan Ames - moderní
mystik a neúnavný hlasatel
Božího milosrdenství
- strana 4 -

**Modlitba - rozmluva
s Bohem**
- strana 6 -

Moc požehnání
Dr. Tomáš Niggel OSB
- strana 7 -

**Z homilie Jana Pavla II.
v Loretě 5. září 2004**
- strana 8 -

Odvaha k vyznání víry
Jan Graubner
arcibiskup olomoucký
- strana 8 -

Papír je hezký
Jáhen Jan M. Schwarz
Amici di Dio
- strana 9 -

**Hluboká úcta před svatou
Hostií (dokončení)**
- strana 10 -

Přihlížet a mlčet...
Proč spojenci nic
nepodnikli? Proč Stalin
nebombardoval tratě do
Osvětimi?
- strana 12 -

Umučení sv. Václava, obraz z chrámu sv. Víta v Praze

Narození Panny Marie

V současné společnosti velice zdomácněl původně knižní pojem „pluralita“. Toto slovo má svůj kořen v latinském výrazu pluralis – množný, což je jakýmsi opakem pojmu singularis – jedinečný. Lidé si v pluralitě libují především proto, že v ní vidí ospravedlnění a zdůvodnění jakési bezmezné svobody a nezávislosti: domnívají se, že pro ně díky pokroku vznikl prostor, ve kterém je dosti místa pro nejrůznější názory a možnosti. Je jistě mnoho věcí, na které může existovat různý názor a které lze řešit více způsoby, a bylo by na škodu věci klást předem nežádoucí meze ve jménu jinak žádoucí jednoty, jak to dělaly totalitní systémy. Pluralitní mánie se však nezastavila ani tam, kde je třeba se pohybovat velice obezřetně a kde již podle zdravého selského rozumu pluralita ani existovat nemůže. Je to především pole objektivní pravdy. Pluralita v oblasti pravdy ohrožuje samotné základy lidské společnosti. Jestliže zde připustíme pluralitu, pak nás nesmí udivovat, jestliže vystoupí lidé, kteří pokládají za správné postavit si plynové komory, aby zde podle svého přesvědčení a ideologie likvidovali hromadně celé národy a rasy, že jini pokládají za svou povinnost teroristické útoky a únosy, zatímco jini naopak pokládají za svou čest, že se mohou k Bohu hlásit a pro něho třeba i trpět a umírat.

Pluralita pravdy je něco, čemu se říká „contradictio in adiecto“ – protirečení, které vzniká spojením neslučitelného. Pravda není a nemůže být podržena našim představám a požadavkům. Porušenost naší přirozenosti je ovšem taková, že tíhneme k tomu, pokládat za pravdu spíše blud, který nám vyhovuje, než přijmout skutečnou pravdu, která je nám právě nepohodlná. V duchu tohoto sklonu si dovolujeme uplatňovat své výhrady i vůči pravdě tak nejvyšší a absolutní, jakou je Bůh. Připouštíme možnost jen takového Boha, který odpovídá našim představám.

Kdyby ovšem Bůh měl odpovídat světovému názoru vůdčích evropských činitelů, byla by existence člověka jakožto tvora Bohem stvořeného něco naprosto nepochopitelného a zcela nelogického. Bůh, který by smýšlel podle dnešní liberalistické a konzumní ideologie, by přece nikdy nemohl dostat nápad, aby si komplikoval svůj blahobyť, učinil z ničeho člověka a nejen mu dával účast na své hojnosti a nekonečném bohatství, ale dokonce aby se zřekl sám sebe, snížil se k němu a za něho obětoval svůj život, protože se proti svému Stvořiteli vzepřel a tak si sám zatarasil k této blaženosti přístup. Takové chování je přece současné

Pokračování na str. 9

Liturgie nám dnes připomíná Narození blahoslavené Panny Marie. Tento svátek, který lidová zbožnost silně prožívá, nás vede k tomu, abychom obdivovali v Marii jako dítěti nejčistší jitřenku vykoupení. Nazíráme na ni jako na každé jiné dítě, ale současně jako na jedinečnou, *požehnanou mezi ženami* (Lk 1,42). Maria je „neposkvrněná síónská dcera“ určená stát se Matkou Mesiáše.

Když se díváme na Dítě Marii, jak nepomyslet na tolik bezbranných v Beslanu v Osekiji, na oběti barbarského únosu, které byly tragicky brutálně zavražděny? Nacházely se v budově školy, na místě, kde se předávají hodnoty, které dávají smysl dějinám, kultuře a civilizaci národů: vzájemná úcta, solidarita, spravedlnost a mír. Ony mezi těmito zdmí naopak zakusily potupu, nenávist a smrt, osudné důsledky krutého fanatismu a chorobného pohrdání lidskou osobou.

Pohled se rozšiřuje v tomto okamžiku na všechny nevinné děti ve všech částech světa, které jsou obětí násilí dospělých. Děti, které jsou nucené bojovat se zbraní a jsou vychovávány, aby nenáviděly a zabíjely; děti přinucené, aby žebřaly na ulicích, aby se dávaly zneužívat pro snadný výdělek; děti týrané a pokořované, zneužívané dospělými; děti ponechané samy sobě, zbavené rodinného tepla a perspektivy do budoucna; děti, které umírají hladem, děti zabíjené v tolika konfliktech v různých oblastech světa.

Je to hlasitý křik bolesti dětství, uraženého v jeho důstojnosti. To nemůže a nesmí nechat nikoho lhostejným. Drazí bratři a sestry, před kolébkou Dítěte Marie uvědomme si znovu povinnost, že všichni musíme bránit a chránit tyto křehké tvory a budovat pro ně budoucnost míru. Modleme se společně, aby byly pro ně vytvořeny podmínky pro světlý a bezpečný život.

Následovaly přímluvy za spravedlnost, solidaritu a mír ve světě:

Bratři a sestry, podle výzvy Svatého otce vyšleme k Bohu svou modlitbu a říkejme společně: Prosíme tě, vyslyš nás!

Za děti v Beslanu, krutě připravené o život neslýchanou krutostí v okamžiku, když se chystaly zahájit školní rok, a za jejich rodiče, příbuzné a přátele, kteří byli zavražděni spolu s nimi: aby jim Bůh ve svém milosrdenství široce otevřel brány svého domu.

Za zraněné, za rodiny obětí a za všechny příslušníky společenství v Beslanu, kteří

s rozdrášeným srdcem oplakávají smrt svých drahých: aby podpoření světlem víry a posíleni solidaritou mnoha lidí na světě dokázali odpustit těm, kteří jim způsobili zlo.

Za všechny děti ve všech částech světa, které trpí a umírají z důvodu násilí a zneužití dospělými: aby jim Pán dal pocítit posilu své lásky a obměkčil tvrdost srdce těch, kteří jsou příčinou jejich utrpení.

Za tolik osob unesených a týraných v Iráku, zvláště za dvě mladé italské dobrovolnice, unesené v Bagdádu: aby se s nimi zacházelo důstojně a byly rychle neporušené navráceny lásce jejich drahých.

Za spravedlnost a mír ve světě: aby Pán osvětlil mysl těch, kteří jsou ztotožnění sugescí násilí, a aby otevřel srdce všech k dialogu a ke smíření, aby byla budována budoucnost naděje a míru.

Bože, náš Otče, ty jsi stvořil lidi, aby žili pospolu. Dej nám pochopit, že každé dítě je bohatstvím pro lidstvo, že násilí na druhých je slepou uličkou, která nemíří k budoucnosti. Prosíme tě o to na přímluvu Panny Marie, Matky Ježíše Krista, našeho Pána, který žije a kraluje na věky věků.

*Bolletino Vaticano 8. 9. 2004
Mezititulky redakce Světla*

DLAŇ DĚVČÁTKA ZRANĚNÉHO PŘI MASAKRU V BESLANU

Je zde Kříž v této hodině nezměrné bolesti. Je zde nevinnost ukřižovaná v tomto apokalyptickém vypětí dějin. Je zde smrt slitovnosti v těch, kteří způsobili masakr nevinných dětí.

Je zde nenávist a strach, krutost a rozvrat, ohromující utrpení a duch pomsty v gestech, slovech, myšlení protagonistů této tragédie.

Ale je zde také modlitba a naděje. Toto zraněné děvčátko se modlí k absolutní Nevinnosti, která vystoupila na Kříž, aby lidstvo mělo život.

Tato sevřená dlaň se modlí k Nevinnosti, která snímá tíži každého neštěstí.

Ještě jednou – jako při každé urážce člověka, jako v každé trýzni dítěte – po buku toho, kdo trpí, je Protagonista dějin.

Nechť tato nevinná dlaň ukáže na Záruku vykoupení.

L'Osservatore Romano

Nebezpečí hojnosti

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

*Nedají se přesvědčit,
ani kdyby někdo vstal z mrtvých*

Nejlepší přípravou na dnešní setkání s Pánem je pro tebe výzva apoštola Pavla z druhého čtení: *Dobře bojuj pro víru.* V dalším listě k témuž svému synu Pavel píše: *V posledních dnech nastanou zlé časy. Lidé budou sobečtí, chtějí peněz, vychloubavci, pyšní, na cti utrhační, rodičů neposlušní, nevděční, bohaprázdní, bez citu, nesmířliví, pomlouvavci, nevázaní, hrubí, k dobrému neteční, zrádci, drzí, nadutí a milující rozkoš víc než Boha.*⁽¹⁾ Je to všechno osudná volba mezi Bohem a mamonem, která se přiklonila k té druhé možnosti. S tímto vědomím dovol svému Pánu, aby tě zavedl do typického domu služebníka mamonu.

Ježíš uvedl scénu podobenství: takřka lakonicky, ale výstižně popisuje, jak propastné mohou být rozdíly v podmínkách, v jakých žijí nejen jednotlivci, ale celé národy na tomto světě. To, o čem mluví, není ojedinělý osud dvou lidských bytostí ani biblická nadsázka, ale krutá a stále se prohlubující skutečnost současné doby. Ne jeden, ale celé miliony Lazarů by s povděkem přijaly něco z toho, co se ze stolů bohatců odnáší do odpadu.

Tato skutečnost se stala až příliš samozřejmou. Pak je ovšem třeba si uvědomit, že stejně samozřejmý bude i velký obrat, jaký nastal u obou protagonistů Ježíšova podobenství. Pán jako by toto vyústění pokládal za tak samozřejmé, že se ani nezmiňuje o osobním soudu.

Dost možná, že je to pro tvůj cit příliš silný dojem a dá ti námahu dívat se na Lazarovo zubožené lidství. Co uděláš pro to, aby ses na něho díval tak jako spravedlivý Bůh, který za ním posílá svého andělského posla od svého trůnu a připravil mu slavné nanebevzetí?

Bohatec žil v nadbytku a hojnosti. Je to samo o sobě tak hříšné, aby za to zasloužil věčné zavržení? Pozorně poslouvej jeho slova: Neodsuzuje někdejší boháč a nyní odsouzenec sám sebe, když žebrá o kapičku vody? Najednou by mu stačilo tak docela maličko, aby se cítil o něco lépe. Čím to, že ho to nenapadlo dřív? Dokud byl v jiném postavení a vídával u svých dveří zuboženého a trpícího Lazara, byli k ubožákovi pozornější psi než

člověk, který se samým blahobytem stal zcela bezcitným.

V plameni se budou trápit nejen ti, kteří se dopouštěli zlého, ale skončí tam spolu s nimi i ti, kteří nezačali konat dobro. Ježíšovo evangelium není jen radostná zvěst pro ty, kteří trpí a strádají, ale také varovná výstraha pro ty, kteří mají všechno, jen ne soucitné srdce a dobrotivou lásku k blížním. Aby se jedněm mohlo dostat zadostiučinění, musí se dostat stejné spravedlnosti těm druhým. Výsledek je ten, že je mezi nimi nepřekročitelná propast.

Ten, kdo mnoho vlastní, snadno upadá do omylu, že také mnoho může. Kde se nejvíce překračuje a poskvrňuje nauka? Je to právě v zemích, které si tak zakládají na svém blahobytu. Právě tam si žijí zpuště na Siónu a bezstarostně u samařského moře, hoví si na divanech a jedí vybraná masa a pranic se přitom netrápí nad *zkázou ubožáků*. Překrucují Boží slovo a přetvářejí si je ke svému obrazu, aby tak sami před sebou ospravedlnili oprávněnost a náročnost svého životního způsobu. Vyžadují pro sebe maximální Boží shovívavost, ale sami u sebe nenacházejí pražádné pochopení pro chudé a ubohé.

Pozdní lítost přiměla bohatce požádat Abraháma, aby poslal oslaveného do jeho domu s varováním. Dobře si zapamatuj Abrahámovu odpověď: Ti, kteří nechtějí slyšet, neposlechnou, ani *kdyby někdo vstal z mrtvých*. Je to obraz nejvyšší duchovní bídě a zaslepenosti, do které je přivedla služba mamonu: Neslyší Boží posly a přímo je zahánějí, protože nechtějí slyšet nic, co by narušilo jejich sebejistotu. Jejich tělo si hová v blahobytu, ale duše je pokryta ranami více než Lazarovo tělo.

Nyní je na tobě, abys kolem těchto duchovních ubožáků nechodil stejně netečně jako bohatec kolem chudáka u svých dveří. Pros Pána, aby tě uchránil situace, kdy by sis sám *hověl a prozpěvoval* v Božím domě a neměl přitom oči a srdce otevřené jak pro bídu tělesnou, tak o to více pro bídu duchovní všude kolem sebe. Zpytuj pozorně sám sebe, zda se sám nepřejídáš duchovní samolibostí, a vyjdi ze svého duchovního pohodlí, ve kterém ses zabydlel, a začni ošetřovat rány, napřimovat skličené a podávat chléb lačným. Tvůj Pán se snížil ze své věčné slávy a blaženosti, aby *vysvobodil vězně*, ale on se také *ukáže ve svůj čas, jediným Panovník, Král kralujících a Pán panujících*.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ 2 Tim 3,1-4

Liturgická čtení

1. čtení – Am 6,1a.4-7

Toto praví všemohoucí Pán: „Běda těm, kdo si zpuště žijí na Sióně, bezstarostně na samařské hoře! Léhají na ložích ze slonoviny, hoví si na divanech, jídají jehňata ze stáda, telata vykrmená v chlévě. Prozpěvují si za zvuku harfy, vymýšlejí si jako David hudební nástroje. Z misek pijí víno, nejlepším olejem se natírají, ale nad zkázou Josefovou se netrápí. Proto nyní půjdou v čele vyhnanců do zajetí, skončí jásot povalečů!“

2. čtení – 1 Tim 6,11-16

Boží muži, usiluj o spravedlnost, zbožnost, víru, lásku, trpělivost, mírnost. Dobře bojuj pro víru, zmocni se věčného života. K němu jsi byl povolán, a proto jsi složil před mnoha svědky slavnostní vyznání. Před Bohem, který všemu dává život, a před Kristem Ježíšem, který před Ponciem Pilátem vydal slavnostní svědectví, ti nařizují: Uchovej nauku bez poskvrny a bez úhony až do slavného příchodu našeho Pána Ježíše Krista. Ten příchod nám ukáže ve svůj čas blahoslavený a jediný Panovník, Král králů a Pán pánů. On jediný má nesmrtelnost a přebývá v nepřístupném světle. Nikdo z lidí ho neviděl, ani uvidět nemůže. Jemu patří čest a věčná moc! Amen.

Evangelium – Lk 16,19-31

Ježíš řekl farizeům: „Byl jeden bohatý člověk, oblékal se do šarlatu a kmentu a každý den pořádal skvělou hostinu. U jeho dveří léhal jeden žebřák – jmenoval se Lazar – plný vředů, a rád by utišil hlad aspoň z toho, co padalo z boháčova stolu; a ještě k tomu přicházeli psi a lízali mu vředy. Žebřák umřel a andělé ho odnesli do Abrahámovy náruči. Pak umřel i boháč a byl pohřben. V pekle v mukách zdvihl oči a viděl z dálky Abraháma a v jeho náruči Lazara. A zvolal: ‚Otče Abraháme, slituj se nade mnou a pošli Lazara, ať omočí aspoň koneček prstu ve vodě a ovláží mi jazyk, protože zakouším muka v tomto plameni.‘ Abrahám však odpověděl: ‚Synu, uvědom si, že ty ses měl dobře už zaživa, Lazar naproti tomu špatně. A nyní se tu on raduje, a ty zakoušíš muka. A k tomu ke všemu zeje mezi námi a vámi veliká propast, takže nikdo nemůže přejít odtud k vám, i kdyby chtěl, ani se dostat od vás k nám.‘ Boháč řekl: ‚Prosím tě tedy, otče, pošli ho do mého otcovského domu. Mám totiž pět bratrů, ať je varuje, aby se také oni nedostali do tohoto místa muk.‘ Abrahám odpověděl: ‚Mají Mojžíše a proroky, ať je uposlechnou!‘ On však odporoval: ‚Ne, otče Abraháme! Ale když k nim někdo přijde z mrtvých, pak se obrátí.‘ Odpověděl mu: ‚Jestliže neposlechnají Mojžíše a proroky, nedají se přesvědčit, ani kdyby někdo vstal z mrtvých.‘“

Násilník misionářem

Alan Ames - moderní mystik a neúnavný hlasatel Božího milosrdenství

Alkoholik se stává mystikem - Od násilí k misijní činnosti - Šavel se stává Pavlem - takové a podobné titulky se objevovaly v novinách v USA, které prováděly interview s Alanem Amesem o jeho minulosti a o jeho neuvěřitelných mystických zkušenostech.

Alan Ames, v Anglii narozený Australan, nijak netají svou násilnickou minulost ani své náhlé obrácení. Hovoří vesele a přirozeně o setkáních se svatými, s Matkou Boží nebo s Ježíšem.

Vyvolávají jeho slova skepsi? Terezii z Avily, svatému Pavlu nebo Františkovi z Assisi věříme, že měli mystické zážitky. U dnešního padesátníka, někdejšího alkoholika, který se dříve nejlépe cítil ve rvačkách a v brutálním bojovém sportu, nám to připadá obtížné.

Upřímně řečeno, i já jsem byla skeptická onen večer v klášteře Heiligenkreuz, když Alan po mši svaté vyprávěl o svém bouřlivém životě. Může to být vůbec pravda? - ptala jsem se sama sebe. Může se člověk tak změnit a mít pak tolik pravých nadpřirozených setkání? Jen proto, že mě k tomu dohnaly dvě přítelkyně, kterým jsem dnes velice vděčná, rozhodla jsem se požádat tohoto muže o rozhovor. A po něm jsem byla přesvědčena: Alan Ames není žádný podvodník a netrpí náboženskými halucinacemi.

Sedí proti mně se svým prostým, jakoby nepodařeným úsměvem a ostýchavým šarmem. Malé usměvné vrásky kolem očí svědčí o humoru a radostném životním postoji. Ihned si rozumíme. Omlouvám se mu, že na rozdíl od statisíců jiných lidí o něm dosud nic nevím, o jeho charismatu, o uzdravování a o poznání, kterého se mu dostalo. „Jsem dobře chráněné tajemství,“ zažertuje.

Pomyslím si: Kolikrát už mluvil o svém životě? Jezdí totiž již

sedm měsíců po světě, aby podával svědectví o svém pohnutém životě a o svém obrácení. Jako Kristův učedník šíří dobrou novinu o milujícím, milosrdném trojjediném Bohu a modlí se s mnoha lidmi za mnoho lidí. Mnohá obrácení, která se dějí při jeho vystoupeních, jsou již dobře zdokumentována.

Kdo je Alan Ames? Narodil se 1953 jako syn anglického otce a irské matky. Spolu se svými třemi bratry vyrůstá v Londýně v Edmontu. Matka je věřící katolička a snaží se svým synům předat víru. Zajímá to jen staršího bratra, Alana nikoliv. O Velikonocích sice zajde do kostela, večer krátká modlitba pro jistotu, člověk nikdy neví. Může náhle umřít a možná, že nějaké to nebe je.

Alan Ames

Že může náhle umřít, není vůbec vyloučeno, protože tento mladý muž vede velice nebezpečný život. Orientuje se podle příkladu otce, který se po těžkém zranění ve válce stal alkoholikem a získával si u svého okolí respekt svou brutalitou. Rodina je chudá a Alan tím velice trpí. Již jako dítě krade, kde může, a nechá toho teprve, když ho při pokusu o krádež kostelní pokladny vytáhnou policisté z jed-

né zpovědnice. Ale ne nadlouho. Brzy je na policii velmi známou osobou.

Stýká se s gangem motorkářů v jedné hospodě. Tady se pije pivo, hrají karty a pak v alkoholovém opojení dochází ke rvačkám. Při jedné z nich vyrazí Alan soupeři oko a jeho přítel Steve je zezadu zavražděn. Jiný přítel, který vzal menšího Alana pod ochranu, skončil za vraždu za mřížemi. Znejistělý Alan začne cvičit aikido, bojový sport na sebeobranu.

Brzy ví, jak druhého nejsnáze zranit, jak mu způsobit bolest. Dělá mu to potěšení. Dát násilí volný průběh se může stát závislostí stejně jako pití alkoholu, kterému stále více propadá. „Bavilo mě vyžívat se ve své násilnosti, šířit kolem sebe strach a hrůzu, ukájet své různé pudy, pít a krást, a z toho se skládal můj život,“ lituje Alan dnes. „Kromě vraždy nebylo hříchu, který bych nespáchal, ale dva lidi jsem málem oddělal. Při snaze o stále větší úder jsem mnoho lidí zranil. Teprve mnohem později jsem poznal, že to byl život doprovázený strašnou bezúčelností a prázdnotou.“

„Jak to bylo se školou?“ zeptala jsem se. Pokud vůbec zašel do školy, vždy tam kradl. Nebylo divu, že žádná škola takového žáka nechtěla. V 15 letech utekl znovu z jednoho ústavu. Protože už nebyl školou povinný, jeho školní kariéra tím skončila.

R. 1972, když mu bylo 18, vstoupila do podniku, který pravidelně navštěvoval, 16letá Kateřina, mladá Australanka, která byla na návštěvě v Londýně. Mezi nimi přeskočila jiskra a Alan může nejdříve skrývat své pravé já. Po dvou letech uzavře mladý pár sňatek právě v Edmontu v kostele, kdy byl Alan kdysi přistižen při krádeži pokladničky. „Moje matka nám hluboce vštěpovala: Kdo se ožení, dělá to na celý svůj život. Vzal jsem to jako samozřejmost.“

Alan Ames

Protože Alan vzhledem k svému nedostatečnému vzdělání mohl získat v Londýně jen špatně placenou práci, rozhodl se mladý pár po narození dcery v roce 1976, že se odstěhují do Austrálie v naději, že tam budou mít větší štěstí. Start se ukázal opravdu jako nekomplikovaný. Alan dostal místo ve farmaceutickém průmyslu, tvrdě pracoval a stoupal na žebříčku vzhůru.

Aby neohrožoval své pracovní místo - mezitím se narodil ještě syn - dával se na pití až po práci a o sobotách a nedělích. V putykách se cítil jako doma. Nacházel zde kromě alkoholu i příležitost vyžívat se v agresi a rozdávaní ran. Svému bojovému sportu zůstal věrný i v Austrálii, provozoval ho dokonce ještě intenzivněji. V roce 1992 se zúčastnil jako kapitán aikado-mužstva mistrovství světa.

Rodinný život byl ovšem pro něho, jak si můžeme představit, velice obtížný. Dodnes je Alan velice smutný ze všeho, co způsobil své ženě. „Ona byla vždy dobrou ženou, jen já jsem byl špatný manžel. Mám radost z milosti, že přesto všechno se mnou vydržela. Byly to ustavičné spory. Se mnou to šlo kvapem dolů. K věcem, kterých v životě nejvíce lituji, patří, že jsem svým dětem, když byly malé, nikdy nevyprávěl o Bohu, protože jsem v něho ani nevěřil.“

Ve čtyřiceti letech prožil jednoho dne zážitek, který radikálně změnil jeho život: Alan byl v Adelaide na služební cestě. Kolem deváté hodiny večer seděl ve

svém hotelovém pokoji před obrazovkou, aby si poslechl zprávy. Tu náhle vtrhl do jeho pokoje z ničeho nic nějaký muž a začal ho škrtit. „Pokusil jsem se bránit, jak jsem byl vycvičený, ale moje ruce sáhly do prázdna. Nemohl jsem zkrátka nic dělat a moje žíly na krku takřka praskaly. Zdálo se, že se mi hrudník rozskočí. Umíráš, blesklo mi hlavou. Tu jsem uslyšel vnitřní hlas: „Modli se Otče náš! To bylo skutečně to poslední, na co bych pomyslel. Ale v nouzi jsem se začal modlit a škrcení přestalo.“

Alan ihned přestal s modlitbou, a škrcení začalo znovu. Začal se opět modlit, a škrcení ustalo. Tak to šlo celou noc. Když se rozbřeslo, napadlo ho, že to byl důsledek alkoholického opojení. Ale rudé a modré pruhy na hrdle mluvily o něčem jiném.

To byly první ďábelské útoky, které Alan zažil. Další měly následovat. Zvláště těžké byly další dva tři měsíce. Není divu, že se o těch zážitcích ani slovem nezmiňoval. I přes zjevné stopy násilí na těle by ho mohli prohlásit za blázna.

Teprve potom – snad už byl dostatečně „uvařený na měkko“ – uslyšel hlas anděla, stejný hlas, který mu radil, aby se modlil, když byl škrcen. „Anděl mi řekl, že Bůh mě miluje a chce moji lásku. Zdálo se mi to absurdní. Jestli Bůh opravdu existuje, proč by měl milovat právě mne? Nikdo není vyloučen z Boží lásky, řekl mi anděl. Boží láska je stále zde a bude nabídnuta i tomu nejhoršímu člověku. Já jsem sám sebe nemiloval, proč by mě tedy měl milovat Bůh?“

Anděl byl neúnavný v tom, aby ho přesvědčil o Boží lásce, ale Alan prostě nechtěl uvěřit. Jednoho dne anděl umkl a Alan vnímal hlas energické ženy, která se představila jako Terezie z Avily. Alan sice o ní ještě nikdy neslyšel, zato ona, jak se zdálo, o něm věděla všechno. Jestliže se nezmění a nepřestane se svým hříšným životem, stráví celou věčnost v utrpení. Bůh mu

však nabízí příležitost k záchraně. Je tu jedna podmínka: Mís to nenávisť musí začít milovat Boha a bližní.

Když na něho světice naléhala, aby se začal modlit růženec, nejdříve to odmítal. Hluboká láska a velká přesvědčující síla, kterou cítil za tvrdými slovy, ho po nějaké době přesvědčila, aby začal s modlitbou. Návrh zněl: Postavit se prostě při modlitbě vedle Ježíše a s ním procházet celý svůj život. Ježíšova milost ho hluboce vnitřně zasáhne.

V důsledku tohoto rozhodnutí pro modlitbu udělá Alan přesvědčující zkušenost: zažije pokoj, hluboký pocit štěstí, velkou radost, prostě něco nádherného. Čím více se modlí a dává věst, tím silnější je tento pocit Boží blízkosti. Není to ono, po čem již tak dávno toužil!

Alanova žena upozoruje, jak se její muž mění k lepšímu. Skrze zvláštní milost je z hodiny na hodinu vyléčen z alkoholové závislosti – a mluví s ní o lásce. Úzkostí, které provázely celé dosavadní manželství, se začínají rozplývat.

R. 1993 začíná Alan častěji navštěvovat kostel. Množí se obdivuhodná setkání. Když navštíví svou matku v Londýně – modlila se za jeho obrácení 30 let – putuje k sv. Edmundovi, kde byl přistižen při krádeži. Tam začne před ním zářit socha Božského Srdce a – „Předem mnou stála jeho svatá Matka. Byla tak nádherná a plná lásky. Nejdříve jsem byl

zmatený, protože jsem mohl vidět její Srdce kolem dokola obklopené bílými růžemi. Teprve o mnoho měsíců později jsem viděl obrázek neposkvrněného Srdce Panny Marie. Tu jsem si uvědomil, že jsem ji právě takto viděl. Děkoval jsem Bohu za to, neboť jsem pochopil, že jsem viděl neposkvrněné Srdce Panny Marie v Srdci Ježíšově, obě jako jedno,“ vypráví Alan o tomto prvním setkání s Matkou Boží ve své knize „Život v milosti“. Jejím zájmem bylo vést ho stále blíže k Bohu. Měl se ještě více modlit a obětovat Bohu každou vteřinu života jako modlitbu lásky.

Alan pokračuje: „Když jsem se vrátil v roce 1994 do Austrálie, Ježíš mi řekl: „Jdi ke katolické církvi a udělej, co ti řeknou. Chtěl bych, abys pracoval pro mne, ale jen tehdy, když dostaneš povolení katolické církve. Musíš je v každém případě poslechnout.““

Alan si nejdříve neuměl představit, že by nějaký biskup mohl mít o něho zájem, ale pak měl dlouhý rozhovor s jedním arcibiskupem. A ten mu dal povolení promlouvat k lidem a modlit se s nimi. Dal mu nicméně duchovního vůdce, který se na Alana díval nejdříve velice skepticky: faráře Dickinsona.

To byl velice dobrý tah, vysvětloval mi Alan. „On mě musel mít stále na očích, referoval o všem, co se stalo. To bylo a je pro mne velice důležité. Protože jen Církev má možnost rozli-

šovat, co je pravé a co falešné.“ Alan Ames stále zdůrazňuje: „Když mi Církev řekne, že něco nemám dělat, tak to bez ptaní nedělám.“ Farář Dickinson brzy odložil počáteční skepsi. Poznával, že Alan je Božím nástrojem.

Až dodnes trvají mimořádné jevy v Alanově životě: Ježíš, Matka Boží a andělé mu dávají pokyny. Postavy svatých ožívají nejen v kostelích, aby ho poučily a daly mu zřetelná znamení, abychom se mnohem častěji obraceli na svaté a prosili o jejich přímluvu. Mají totiž o nás veliký zájem.

Stále častěji slyší velice jasně: Kdo usiluje o plnou pravdu, musí naslouchat katolické církvi. Jen v ní je možno najít plnost Boží lásky. Alan na to stále poukazuje ve svých knihách, z nichž mnohé se staly bestsellery.

Ke každé knize, kterou Alan publikuje, musí dát souhlas jeho duchovní vůdce a prozkoumávají je i jiní teologové, zda jejich obsah odpovídá nauce katolické církve. S tím je Alan velice srozuměn, ba zdůrazňuje: „Kdo dostává poselství od Pána, je povinen poslouchat Církev, která je plností jeho těla a jeho Ducha. Jestliže něco odporuje Písmu svatému nebo učení Církve, musí to být falešné. I kdyby to byla poselství, která přijímám, pak by se jim nesměla věnovat žádná pozornost.“ Je to dobré, když je to řečeno tak jasně.

Církevní autorita, arcibiskup z Perthu, Alana podporuje a propaguje, protože jeho práce přináší mnoho dobrého ovoce. Do toho spadá nejen jeho hluboké obrácení a neúnavná práce pro Církev, ale i jeho absolutní poslušnost vůči církevním představeným. Také bezpočet obrácení a více než 1000 dokumentovaných uzdravení hovoří jasnou řečí. Pro tohoto moderního mystika jsou obrácení, zpověď, odpuštění a Eucharistie základním předpokladem pro duchovní nebo fyzické uzdravení. Proto všude tam, kam Alan přichází, se nejdříve slouží mše svatá. Teprve pak následuje modlitba

Alexa Gaspariová a Alan Ames

za uzdravení. Během této modlitby je stále vystavena Nejsvětější Svátost: to dokládá, že je to Ježíš, kdo uzdravuje.

Bůh je nekonečně milosrdný a je ustavičně připraven odpustit i největším hříšníkům, dokládá Alan svým vlastním životem. Na otázku, která napadá mnoho lidí, proč právě on má takové zážitky, odpovídá: „Protože jsem by tak zlý, a přesto jsem se mohl obrátit. To je důkaz, že milost a obrácení jsou dostupné pro každého, že Bůh skutečně miluje každého a je nekonečně milosrdný.“

Bůh čeká jen na to, kdy se mu člověk otevře. Ames povzbuzuje lidi: „Jděte do kostela a zůstaňte tam sedět. Zavřete oči a nechejte se od Pána dotýkat, vést a řídit: On nás přivede k tomu, co je pro nás nejlepší.“

Aby promlouval k lidem, není pro něho žádná oblast příliš vzdálená ani nebezpečná. Realisticky konstatuje: „Nikdo mi nemůže nic udělat, když to Bůh nepřipustí. Od svatě Terezie jsem se naučil, že nesmíme dovolit úzkosti, aby nás zachvátila. Úzkost pochází od Zlého a odhání nás vždy pryč od Boha. Mám velkou pokoru před tím, co mi Bůh dává. V jeho lásce jsem našel tak hluboký pokoj, jaký jsem předtím nikdy nepoznal.“

S politováním a svým rozpacitým úsměvem dodává: „Smutné je to, že ho přesto stále urážím a hřeším.“ Proto přistupuje denně k svatému přijímání – to je středobod jeho života – a zpovídá se tak často, jak jen může.

Při odchodu uvažují o tom, co mě nejvíce zaujalo: Alanova přirozenost, skutečnost, že nepřipouští žádnou pochybnost. Není to on, kdo působí, ale Bůh skrze jeho slabost. A konečně, že Bůh skrze něho způsobil mnoho uzdravení, ale on sám nikdy neprosil, aby ho zbavil cukrovky, která mu působí značné těžkosti...

*Z Vision 2000 - 4/2004
přeložil -ls-*

Modlitba - rozmluva s Bohem

Vzhledem k vážnému stavu, v jakém se nachází Církev, vzhledem k obtížné situaci tzv. „svobodného světa“, který je poblázněný falešnými proroky a z blahobytu mu změkly kosti, platí víc než jindy slova Reinholda Schneidera: „Největší nouze vyžaduje největší modlitbu. Křesťan porazí své nepřátele jen tehdy, když je bude chtít zachránit. Útočná síla těch, kteří se modlí růženec, bude stále pronikat do řad Zlého, dokud je neporazí a nepomůže všem, aby je zachránila.“

Pro tuto až do kořenů nemocnou společnost není žádná jiná záchrana přes nějakou diplomacii. O to se lidé již řadu let marně pokoušejí. Je třeba sáhnout k prostředkům spásy, které nabízí Bůh, a to v té největší míře. Proto řekl již Pius XII.: Musíme konečně udělat to, co říká Maria již více než sto let – v La Salette, v Lurdech, ve Fatimě: **Jen modlitbou dosáhneme obrácení světa, jen tak můžeme dosáhnout míru.**

Vlastníme tedy vítěznou moc modlitby. Kdo tvoří dějiny? V první řadě ten, kdo se modlí. Slova křiklounů zaniknou, nikoliv však prosebníků. (P. Suso Braun)

Existuje jedna řeč, která je srozumitelná ve všech sférách bytí a kterou Bůh rád přijímá. Boží odpověď sestupuje ze sfér dolů a slyší ji lidské duše. U sv. Lukáše 3,21 čteme: Zatímco se Ježíš modlil, nebesa se otevřela.

Ano, opravdu mocná je modlitba spravedlivého (Jak 5,16). Modlitba je nejcennější pastore! Jeden soudce řekl knězi, kterému zakázal výkon kněžské služby, že pod tento zákaz spadá i modlitba breviáře. Ten soudce věděl: Když chceme převést kněze na svou stranu, musíme mu nejdříve zabránit v modlitbě.

Papež Jan Pavel II. řekl v Mentorelle, že modlitba je první povinnost a první podmínka služby Církve světu.

Co by mohli vyprávět rodiče, především matky o síle modlitby za jejich děti, zvláště ty děti, které pro svody světa sešly na scesti a ocitly se v nebezpečí, že budou věčně zatraceny! Kdo by nezpomněl na Moniku, která 18 let zápasila modlitbou o svého syna Augustina. Nyní

jsou oba oslavováni v Církvi jako světci. Myslím na onu matku, která poklekla u mrtvoly svého 21letého syna a stále opakovala. „To je přece nemožné, že by tak zemřel. 10 let jsem se modlila za jeho obrácení den co den!“ Když se pak od zdravotní sestry dověděla o jeho obrácení těsně před smrtí, řekla matka v slzách: „Můj Bože, děkuji Ti!“ A sestře řekla: „Síla modlitby je nesmírná. Věřte mi!“

Ještě tvrději to postihlo jinou matku, která se nedožila obrácení svého uvězněného syna. Poslala svůj růženec svému synu, který se jemu tolik vysmíval. Když mu ve vězení předali růženec, pochopil, co to znamená. Led jeho srdce roztál a on se obrátil.

Kolik duší jde do záhuby, protože se za ně nikdo nemodlí! Když se člověk modlí, Bůh pracuje.

Ještě jeden příběh, který zní jako pohádka, ale potvrzuje pravdu. „Děblové v pekle měli velký sjezd, jak je to dnes moderní. Objevili se tu vrchní i menší děblové. Lucifer, kníže pekel, položil otázku, jak by bylo možno co nejvíce uškodit lidstvu. Padaly různé návrhy. Jeden navrhoval jako prostředek chamtivost, druhý nečistotu, nakonec se přihlásil jeden poddábel ke slovu a řekl: »Myslím, že nejlepší bude, když lidem vezmeme radost z modlitby. Bez modlitby nedostanou od Boha žádnou milost, upadnou do hříchů, které navrhovali moji předchůdci.« Lucifer se zvedl a zvolal: »Bravo!« Návrh byl přijat a všichni děblové obdrželi rozkaz pracovat na tom, aby všem lidem znechutili modlitbu. Netrvalo to dlouho a peklo získávalo tolik kořisti, jak už dlouho ne.“

Podle -sks- 30-33/2004

Utrpení jako dar

Kdyby všichni andělé a všichni géniové světa studovali, k čemu je dobré to či ono utrpení, toto pokušení nebo ona bolestná ztráta, nenašli by nic výstižnějšího než to, na co jsem přišel já. Boží Moudrost tak od počátku usoudila, že ti dá tento kříž ze svého Srdce jako drahocenný dar. Dříve než ti ho Bůh poslal, pohlédl na něho svým vševědoucím okem, svým božským rozumem ho promyslel, svou moudrou spravedlností zvážil a svým milujícím slítováním prohrál. Oběma rukama ho potěžkal, zda není o milimetr větší a o miligram těžší. Pak ho požehnal ve svém svatém jménu, pomazal milostí a vdechl do něho svou útěchu a ještě jednou se podíval na tebe a na tvou odvalu. Tak přichází k tobě přímo z nebe jako Boží volání a jako dar jeho milosrdné lásky, aby ses zcela stal sám sebou a našel své naplnění v Bohu.

Svatý František Saleský

* * *

Kéž by smrtelníci poznali, co znamená Boží milost, jak je krásná, vznešená a drahocenná, kolik bohatství v sobě skrývá, kolik pokladů, radostí a slasti! Vynaložili by pak nepochybně všechnu píli a péči, aby si získali trápení a soužení. Místo štěstí by všichni na světě vyhledávali obtíže, nemoci a muka, jen aby dosáhli neocenitelného pokladu milosti. To je ovoce a konečný zisk ochoty trpět. Nikdo by si nenaříkal na kříž a námahy, které by na něj dolehly, kdyby znal váhy, na nichž jsou váženy, než se přidělují lidem.

Svatá Růžena z Limy, patronka Latinské Ameriky

Moc požehnání

V Katechismu katolické církve (1079 n) čteme: „Od začátku až do konce je celé Boží dílo požehnaním.“

„Na počátku Bůh žehná živým bytostem, zvláště muži a ženě. Smlouva s Noem a se všemi živými bytostmi obnovuje toto požehnaní plodnosti navzdory hříchu člověka, kvůli němuž je půda »zlořečená« (prokletá). Avšak počínaje Abrahamem proniká božské požehnaní do lidských dějin, které směřovaly ke smrti, aby v nich podnítilo vstoup k životu, k jeho zdroji: vírou »otce všech věřících«, který dostává požehnaní, začínají dějiny spásy.“

V liturgii Církve se Boží požehnaní zjevuje: Otec je uznáván a uctíván jako původce a cíl všeho požehnaní a spásy; ve svém vtěleném Synu, který zemřel a vstal z mrtvých, nás zahrnuje svým požehnaním a skrze Slovo nám vkládá do duše dar všech darů – Ducha Svatého.

Ve všední den: Jako děti jsme přijímali požehnaní od své pozemské matky. Oč s větší důvěrou bychom měli jako Boží děti přijímat požehnaní od své nebeské Matky! Když někoho žehnám, pak mu vyslovuji od Boha příslib všeho dobrého. Stavím ho jménem Božím pod Boží ochranu. Skrze božské Slovo se všechno stalo. Tak to píše sv. Jan Evangelista. A když jako tvor a Boží obraz druhému příslibuji všechno dobré a žehnám mu, pak Bůh se postará o to, aby se toto přání také naplnilo. Požehnaní svazuje moc Zlého. Satan a jeho démoni musí ustoupit.

Také předměty je možno vytrhnout z moci Satana. Všichni pokřtěni jsou povoláni k tomu, aby žehnali. Jeden mnich podal sv. Benediktovi pohár jedu. Světec nad ním udělal znamení kříže a pohár praskl. Dalším účinkem požehnaní je uzdravení duše i těla. To dobré v člověku je

uvolněno a podpořeno, život ve víře a v ctnosti se rozvíjí. Věřící se mohou lépe modlit a věřit. Zrají v naději a v lásce k Bohu i k lidem.

Dříve žehnávali rodiče děti, které opouštěly domov, svěcenou vodou a křížkem na čele. Také děti a mládež mají žehnat své rodiče. Tak se navzájem obdarováváme Boží milostí. Musíme žehnat lidem dobrým i zlým.

Jedna žena měla velmi špatnou snachu. Byla zlostná a někdy přímo zuřila. Při jednom takovém výbuchu se hluboce věřící matka modlila: „Žehnám ti, milé lidské dítě, ve jménu Ježíše a Marie!“ Snacha náhle zmlkla, padla tchýni k nohám a dala se do pláče.

Jiný příklad: Na nástupišti stojí mladá lékařka vedle dvou mladých žen, které se právě vrací z dovolené. Tu se jedna z nich zmínila, že má strach z toho, co bude zase v zaměstnání, protože její nadřízený ji ustavičně šikanuje a mění její práci v hotové peklo. Mladá lékařka jí poradila: „Musíte se za svého šéfa stále potichu modlit.“ Držela se této rady a po roce při náhodném setkání s lékařkou jí mohla sdělit, že její nadřízený je

nyní zcela jiným člověkem. Může s ním docela dobře vycházet a spolupracovat.

Třetí příklad: Z nenávisti ke svému manželovi jedna žena onemocněla. Nenávist otrávil její buňky a vyvolala rakovinu. Lékař jí dal radu, aby začala svému muži žehnat. Nejdříve se tomu bránila, ale měla k tomuto

P. MUDr. LADISLAV KUBÍČEK ZEMŘEL NÁSILNOU SMRTÍ

V sobotu 11. září 2004 zemřel ve věku 78 let na faře v Třebenicích P. MUDr. Ladislav Kubíček, zabit rukou vraha. Rozloučení se bude konat ve středu 22. září – od 12 hodin ve farním společenství v kostele Narození P. Marie v Třebenicích, od 15 hodin ve společenství spolubratří a věřících v litoměřické katedrále sv. Štěpána. Pohřeb se bude konat v pátek 24. září ve 14 hodin v kostele sv. Stanislava v Kunštátě, poté budou ostatky uloženy do rodinného hrobu až do dne vzkříšení. -red-

VYBRANÉ ÚTOKY NA DUCHOVNÍ PO ROCE 1989

- **20. prosince 1989:** Byl zavražděn devěťasedmdesátiletý farář Josef Konopistký z Načeradce na Benešovsku.
- **Červenec 1990:** Sedmašedesátiletého duchovního Jaroslava Kadlece z pražského kostela Na Slupi utloukl neznámý pachatel.
- **19. dubna 1995:** V budově farního úřadu ve Čkyni na Prachaticku bylo nalezeno tělo sedmdesátiletého katolického faráře Jana Preislera. Kněz zemřel předchozího dne po útoku pachatele, který ho zranil na hlavě a zasadil mu sedm bodnořezných ran.
- **15. září 1996:** Na faře v Brandýse nad Labem byl zavražděn sedmašedesátiletý římskokatolický farář Jaroslav Zbořil. Před smrtí poskytl čtyřřidvacetiletému bezdomovci Josefu Florovi práci. Flora osudného dne zasadil faráři 13 bodných ran. Soud mu vyměřil 13 let ve věznici se zvýšenou ostrahou. Vrchní soud mu trest později zkrátil na 11,5 roku.
- **22. října 2002:** Katolického faráře Cyrila Vrbíka z Dubu nad Moravou na Olomoucku zabil vrah sekerou přímo před farou. Loni v srpnu byl vrah, devětadvacetiletý Dušan Kazda z Kralic na Hané na Prostějovsku, odsouzen k doživotí.
- **11. září 2004:** Zatím neznámý pachatel zabil v Třebenicích na Litoměřicku osmašedmdesátiletého faráře. Poté kolem něho zapálil věci, aby zahladil stopy.

Zdroj: ČTK

lékaři velkou důvěru. Proto nakonec poslechla jeho radu. To změnilo charakter jejího muže a její nemoc zcela zmizela. S požehnaním vstupuje všemohoucí dobrota a Boží milosrdenství do lidského života. Žehnejme proto s neochvějnou důvěrou v Boží dobrotu.

Žehnejme ve všední den všechny věci, které kupujeme, všechny potřeby, které používáme. Žehnejme chléb a všechny pokrmy, žehnejme léky. Modlitba u stolu je opatřením proti otravě, protože se obracíme na Stvořitele a dovoluje mu, aby u nás působil.

Žehnejme své domy a příbytky, i jednotlivé místnosti. Vždy bychom je měli vykropit svěcenou vodou, aby se vyčistila atmosféra a zlepšilo klima. Dávejme se žehnat od kněží a od Ježíše ve svátostném požehnaní monstancí. Překonejme všechny lid-

ské ohledy a strachy. Křesťan by měl uvědoměle žehnat a žít požehnan ve světě, který je bez požehnaní, jak varoval velký Rus Solženicyn.

Matky by měly žehnat a dávat žehnat své děti ještě před jejich narozením, aby se jejich život, zrození a celý životní příběh odvíjel pod Boží ochranou. Je třeba děti zasvětit oběma Srdcím – Ježíše a Marie – a postavit je již předem do Božích služeb. Tak může Bůh s dětmi volněji jednat ve svém plánu spásy.

Vzdálenost nehraje při požehnaní a zasvěcení žádnou roli. Vždy a všude musíme zapojovat Boha do svého života. Život se tak stává uvědomělejším a pozitivnějším. Dávejme se žehnat i od Panny Marie a žehnejme druhé jejím jménem. Neponechávejme mladé, zvláště ty, kteří propadají okultismu a satanismu, samy sobě.

-sks- 25/2004

Z homilie Jana Pavla II. v Loretě 5. září 2004

Který člověk může poznat Boží vůli? (Mdr 9,13) Na otázku, kterou klade Kniha moudrosti, je jedna odpověď: Jen Boží Syn, který se stal v lůně Panny Marie člověkem pro naši spásu, může nám zjevit Boží záměr. Jen Ježíš Kristus ví, jaká cesta vede k *dosažení moudrosti srdce* a nabytí pokojů a spásy.

Panna Maria z Loreta

A jaká je to cesta? To nám říká dnešní evangelium: je to cesta kříže. Jeho slova jsou jasná: *Kdo nese svůj kříž a následuje mne, nemůže být mým učedníkem* (Lk 14,27).

„Nést kříž za Ježíšem“ znamená být připraven k jakékoliv oběti z lásky k němu. Znamená to nestavět nic a nikoho před ním, ani ty nejdražší osoby, ani svůj život.

Vy to víte: Přihlásit se ke Kristu je náročná volba. Ne náhodou mluví Ježíš o „kříži“. On však ihned upřesňuje: *za mnou*. A to je velké slovo: nejsme sami, kdo nese kříž. Před námi kráčí On, otevírá nám cestu svým příkladem a silou své lásky.

Kříž přijatý s láskou plodí svobodu. Zakusil to svatý Pavel – *starý a nyní vězeň pro Ježíše Krista*, jak se sám definuje ve svém listě Filemónovi, ale vnitřně zcela svobodný. Právě to je dojem, který se poji se stránkou právě pronesenou: Pavel je v poutech, ale jeho srdce je svobodné, protože přebývá v Kristově lásce. Proto

v temnotách vězení, ve kterém trpí pro svého Pána, může mluvit o svobodě k příteli, který je mimo vězení. Filemón je křesťan v Kolosech. Pavel se na něho obrací a žádá ho, aby osvobodil Onesima, který je ještě podle dobového práva otrokem, ale nyní již bratrem skrze křest. Tím že se zřídá druhého jako svého vlastnictví, získá Filemón dar bratrství.

Poučení, které pramení z celé příhody, je jasné: není větší láska než láska ke kříži; není opravdovější svobody než tato láska; není plnějšího bratrství než to, které se rodí z Ježíšova kříže.

(...)^(*)

Draží bratři a sestry, přátelé Katolické akce. Skrze blahorečení těchto tří Božích služebníků vám Pán říká: Největší dar, který můžete dát Církvi a světu, je svatost.

Noste v srdci to, co v něm nese Církve: aby mnoho lidí naší doby bylo uchváčeno Kristovou krásou; aby se vrátilo jeho evangelium a zářilo jako světlo naděje pro chudé, nemocné, pro ty, kteří hladoví po spravedlnosti; aby křesťanská společnost byla stále živější, otevřenější a přitažlivější; aby v našich městech bylo přijetí a místo pro všechny; aby lidstvo mohlo kráčet po cestách míru a bratrství.

Je na vás, laicích, abyste byli svědky víry skrze ctnosti, které jsou pro vás specifické. Věrnost a láska v rodině, odpovědnost v práci, vytrvalost ve službě společnému blahu, solidarita v sociálních vztazích, tvořivost v podnikání dobrých akcí pro evangelizaci a lidský pokrok. Je na vás, abyste ukázali spolu s pastýři, že evangelium je aktuální, že víra neodtahuje věřícího od dějin, nýbrž že ho do nich hluboce ponojuje.

(*) Životopisy tří nových blahoslavených budou publikovány postupně v obsírnější podobě.

Odvaha k vyznání víry

Nejsem češtinář, ale mám svůj mateřský jazyk rád a jako křesťan chci vyjadřovat svou víru i tímto jazykem. Proto mám radost z toho, že konečně vyšla kniha jazykových odborníků, která se zabývá pravopisem náboženských termínů.

Ateistický režim se neptal teologů a do Pravidel českého pravopisu dal slovo *Bůh* jen s malým *b*, protože snižoval a potlačoval náboženství všude a všemi prostředky. Mnohé chyby se pak dostaly i do náboženské literatury, protože korektoři se řídili podle oficiálních Pravidel českého pravopisu.

Příznám, že mi vždycky bouřila krev, když jsem četl *boží milost* a *boží království* s malým *b*, a říkal jsem si: *já přece nestojím o milost a království kdejakého falešného boha, jenž mne nemůže spasit, ale chci být v království jediného Boha, Stvořitele nebe i země, který se prostě jmenuje Bůh a píše se s velkým B. A když je Bůh jeho jméno, pak i Boží děti se píšou s velkým B, stejně jako děti Novákovi s velkým N.*

Podobně si někteří zvykli psát Duch svatý s malým *s*. Neznám žádný jazyk na světě, kde by se v tomto jménu slovo svatý psalo s malým písmenem. Svatý totiž není jen vlastnost třetí božské osoby, ale *Svatý je jeho nepřipadnější, přímo vlastní jméno*, jak říká svatý Basil Veliký. Ve jménu Duch Svatý se píšou obě slova s velkým písmenem, stejně jako u jména Pán Ježíš.

Kniha *Jak zacházet s náboženskými výrazy* Dr. Šimandla a kolektivu (vydaná v nakladatelství

Academia 2004) uvádí často více možných variant. Jak ty, které používá nevěřící svět, tak formy zavedené v církvi. Rád bych tato pravidla doporučil věřícím, ale zvláště těm, kteří používají počítač, zapínají si program na opravu pravopisu a myslí si, že neudělají chybu. Ale nejen první verze, nýbrž ani další nabídky v těchto programech neznají náboženský pravopis. Nejde jen o velká písmena, ale i o tvary užívaných slov. Počítač vám mylně opraví správně *kněží* na *knězové*, nebo *s kněžími* na *s knězi*, či správně *v kostelích* na *v kostelech*.

Odcizení veřejného života od církevní praxe někdy připraví až komické situace. Když se paní učitelka, které se představí kněz, zdvořile zeptá: *kde knězujete?*, těžko udržíte slušnou vážnost tváře.

Jazykoveda přitom uznává právo různých skupin na zavedené vlastní výrazy a tvary slov. Při tvorbě pravidel dokonce dělá průzkum tisku a zjišťuje, kde se jaké slovo či tvar užívá nebo jestli snad už zanikl.

Psát správně náboženské výrazy je nejen projevem vzdělanosti v jazyku i náboženství, ale i zdravého sebevědomí, které umí užívat právo, které se mu přiznává, i když se tím liší od ostatních. Vždyť nebudeme-li mít odvahu k vyznání víry či projevu úcty v takových drobnostech, jako je psaní, jak ukážeme odvahu k jednání podle evangelia, od něhož se morálka světa už tak vzdálila?

Jan Graubner
arcibiskup olomoucký

PAPEŽ VARUJE PŘED ZNEUŽITÍM POJMU „MANŽELSTVÍ“

Při přijetí kanadského vyslance u Svatého stolce Donalda Smitha zdůraznil papež význam instituce manželství pro lidskou společnost. „Manželé zajišťují přežití společnosti a kultury a zaslouží si proto zvláštní právní uznání od státu,“ prohlásil papež. Jakýkoliv pokus měnit obsah pojmu „manželství“ odporuje správnému rozumu. „Právní záruky, jakých požívají manželé, nemohou být přiznány partnerstvím stejného pohlaví, aniž by při tom nedocházelo k falešnému pojetí přirozenosti a manželství. Stabilní manželství je základ lidské společnosti.“

Papír je hezký

Papír je hezký. Mnoho věcí je z papíru. V Japonsku dokážou z papíru poskládat originální a veselá zvířátka. Z papíru je možno udělat ledacos. Také starý papír do sběru. A kdo ví, zda z instrukce o liturgii nebude vytvořena protihluková bariéra u dálnice, aby znovu vrátila klid tam, kde se probudil hluk.

Nebylo by to poprvé, co by postihl instrukci takový osud. Dokud instrukce zůstane jen napsaná a nikoliv čtená, bude tomu skutečně tak. Tam, kde ji čtou, chápou, že bohoslužbu nedělá církevní obec, nýbrž že ji slaví v jednotě Církve jakožto Kristovo tělo, že je darem, a proto tam snad najdou také sílu, aby s ní s radostí souhlasili. Lehké to nebude. Vždy se najdou teologové, kteří rozlišují „podstatné“ a „nepodstatné“, a to k tomu cíli, aby vše, co označí za nepodstatné, bylo také nedůležité.

Takový osud jistě potká na příklad bod 93, abychom se zabývali jen jedním problémem: týká se pateny při podávání svatého přijímání, i když se tam vysvětluje, že její použití je nezbytné vzhledem k povinné účtě k Ježíši Kristu, který je přítomen celý a reálně i v nejmenších částech svátostných způsob. Co by mohlo být tedy ještě podstatnějšího?

Dokud však kněz a věřící nemají vnitřní hlubokou potřebu před takovým tajemstvím pokleknout, chovat se v oltářním prostoru způsobem, který odpovídá této skutečné přítomnosti Ježíše Krista, dokud se s posvátnými nádobami nezachází s plnou úctou, dokud materiál neodráží důstojnost tajemství, které obsahují, a dokud se jejich čištění při bohoslužbě neprovádí s náležitou pečlivostí, jak má ministrant pochopit, že Ježíš Kristus je přítomen i v nejmenších částech?

Na místech, kde se už nikdo neklaní v slzách před svatostánkem, tak jak vzdychal svatý farář Arský: „On je zde, On je zde!“, tam ať alespoň jednotliví věřící si přečtou instrukci o liturgii a upraví své chování v kostele a při svatém přijímání podle skutečnosti, která je zde přítomná. Pak nebude „Instrukce“ pouhý papír a začne přinášet svůj užitek.

MODLITBA ZA MÍR

Jako symbolická modlitba za mír se rozezní zvony v katolických i nekatolických chrámech na celém světě v neděli 26. září ve 14.00 hodin.

Karlsruhe (D)/Vatikán: Evropské dny zvonů 2004 (Europäische Glockentage 2004) se uskuteční v německém Karlsruhe ve dnech 22. až 27. září. Pořadatelé této akce vyzývají všechny církve, aby v neděli 26. září ve 14.00 hodin rozezněly své zvony jako symbolickou modlitbu za celosvětový mír. Iniciativa vznikla ve spolupráci katolické církve a protestantských církví v Německu.

Svou podporu Evropským dnům zvonů vyjádřil také papež Jan Pavel II. Zástupce Státního sekretariátu Svatého stolce arcibiskup Leonardo Sandri ve svém dopise zdůraznil souvislost křesťanské víry se zvony a zároveň tlumočil všem účastníkům apoštolské požehnání Svatého otce. Také biskupové diecézí Čech, Moravy a Slezska vyjádřili podporu této iniciativě.

ČBK

Rok Eucharistie

V říjnu zahájí Svatý otec Jan Pavel II. Svatý rok Eucharistie.

Hlavní téma zní:

**„Eucharistie – pramen a vrchol života Církve“
Adorace představuje ústřední hodnotu naší víry.
Nedovolme, aby nadcházející eucharistický rok
prošel kolem nás bez odezvy.**

EDITORIAL – pokračování ze str. 2

oficiální mentalitě naprosto cizí. Není proto divu, že takového Boha nechápe, a tedy ani nechce. Jestliže ovšem Bůh takto skutečně jednal a jedná a jeho počínání se naprosto nedostává do rozporu s jeho nekonečnou blažeností, ale nám se jeví takové jednání jako neslučitelné s naší představou o štěstí a smyslu života, pak z toho vyplývá, že jsme ve své pluralitní máni zašli už tak daleko, že stojíme již zcela mimo realitu jediné možné pravdy.

K pochopení a přijetí pravdy nevystačíme totiž se svým rozumem. Pravda se týká celého člověka a může ji pochopit jen člověk jako celek, tedy včetně duše a srdce.

Skutečnou pravdu začíná člověk vnímat mnohem dříve, než vyspěje jeho rozum. Základ veškeré pravdy, že Bůh je Láska a že stvořil člověka pro lásku, je člověk schopen vnímat již od chvíle svého početí. Opravdu milované a láskou obklopené batole ví o Bohu mnohem víc než bezcitný chamtivec či namyšlený liberál s akademickými tituly. Vývojová psychologie zná velice dobře optimální období, kdy člověk získává základní lidské předpoklady pro život. Mezi nimi má nezastupitelné místo „škola lásky“ na samém počátku života v bezpečném a láskou prosyceném prostředí dobré rodiny. Bez této lidské i náboženské „prvouky“ může být pozdější sebevyspělejší rozumové vzdělání a důmysl nakonec víc nebezpečný než užitečný. To je důvod, proč tak zcela neúspěšně bojujeme se zločinností a terorismem.

Nepřítel Boha a člověka to velice dobře ví, a proto se zaměřil

právě na zničení tohoto nejzákladnějšího zdroje lidství. Co jiného chce ďábel od prvopočátku než ničit to dobré, co učinil Bůh. Bůh chce, aby co nejvíce lidí spočinulo v jeho nekonečné lásce. Ďábel chce, aby těchto lidí bylo co nejméně. Proto využívá spolupráce lidského rozumu zbaveného své „druhé plíce“, tj. srdce, k tomu, aby člověku co nejvíce zabraňoval již v jeho početí. Když už je počatý, aby jak jen možno zabránil jeho narození. Když už se narodil, aby zabránil jeho plnému lidskému rozvoji v bezpečném a stabilním prostředí rodinné lásky. A tak tímto jeho ďábelským sítem prochází stále méně těch, kteří jsou ještě schopni pochopit, kdo je to Bůh a co od nás a pro nás chce. Lidem takto nejvíce deformovaným pomáhá zaujmout rozhodující mocenská postavení. Výsledek? Jestliže v minulosti si lidstvo vznik a zdravý vývoj svého potomstva hájilo a podporovalo, tak jak to pudově dělají všechny ostatní živočišné druhy, dnes chce ta „nejvyspělejší“ část lidstva přímo zákonem hájit a podporovat vlastní záhubu globální spolupráci na ďábově plánu záhuby lidstva.

Mohli bychom si nad současným stavem a vývojem opravdu zoufat, kdybychom neměli doloženou jistotu víry, že čím více se rozmůže hřích, tím mocněji se projeví záranky milosti. Běda však těm, kteří si myslí, že napomáhají milosti tím, když pod heslem plurality podporují hřích a pohoršují navíc maličké. Těm by bylo lépe, kdyby byli s mlýnským kamenem na krku pohrouženi do hlubin moře. Modleme se usilovně o zázrak jejich obrácení.

-red-

Hluboká úcta před svatou Hostií (dokončení)

Svátočná praxe v církvích Východu

Hostie vypadají v byzantském světě jinak než na Západě. Zatímco latinská církev používá nekvašený chléb, aby zachovala židovskou praxi o velikonočních svátcích, připomíná si východní církev Kristovo slovo o kvasu a pokládá za vhodné použít chléb kvašený; tuto praxi západní církev respektuje jako východní tradici, stejně jako mnohé další odchylky ve svátostné praxi.

Dověděl jsem se ze slavné knihy Ernsta Benze o východních církvích, že východní církve neuctívají Hostii stejnou měrou jako církve západní. Není zde adoratione, svátostné požehnání ani svátostánek. Ze souvislosti této velmi pozoruhodné knihy jsem vycítil, že autor jako přívrženec protestantismu se zde pokouší pokud možno co nejvíce oddělit východní církve od západní.

Největší úcta

Moje zkušenosti s řeckou, ruskou a koptickou církví potvrzují tento dojem. Samozřejmě že pravoslavná církev má svátostanky pro uchování svaté zálohy. Na závěr liturgie žehná kněz obec věřících kalichem, ve kterém je zbytek Těla a Krve Páně, a tento kalich je přitom zahalen červeným korporálem. O Velkém pátku, kdy se mše neslaví, slaví i východní církev „missa praesantificatorum“ – mši den předem předposvěcených darů. Obětní charakter východní liturgie je ve srovnání i s onou západní předkoncilní výraznější. Při přípravě hostií, která se koná v pravoslaví hned na počátku liturgie, a děje se tak za ikonostasem bez účasti věřících, jsou kousky chleba určené k proměnění propíchnuty malým bodcem – tak jako Ježíšův bok na Kalvárii.

Procesi ještě neproměněných obětních darů se koná s největší

možnou úctou. Kněz sám nese víno a chléb skvostně zahalen celý chrámem. Před ním couvá turifer a ustavičně dary okurčuje. Celá obec se přitom hluboce sklání, někdy dokonce klečí a dotýká se čelem země, když dary procházejí kolem. S Hostií se zde zachází jako s dosud nekorunovaným monarchou, který jde vstříc své korunovaci a dostává se mu nejvyšších poct. U Koptů se ještě používá vějíř, kterým se u proměněných Hostií víří vzduch, zřejmě aby se zahnalý mouchy, tak jak se posluhovalo skutečnému panovníkovi. I Západ znal tyto ceremoniální vějíře ještě ve středověku, ale Koptové to praktikují od nejranějších křesťanských dob.

Zdrženlivost v jídle i v manželském styku

Egyptským křesťanům děkuje křesťanské náboženství za své dvě významné instituce: definici Mariina božského mateřství a za mnišství. U nich můžeme ještě dnes studovat, jak se první křesťané chovali k Hostii. Autentičtěji to už nejde. Kdo přistupuje ke svatému přijímání, již den předem se postí a zdr-

žuje i manželského styku. Zouávají svou obuv, protože svatyně je posvátná půda a Hostie byla předobrazena hořícím keřem: je to chléb života, kterého neubývá, i když ho požívají mnozí. Věřící přijímá svatou Hostii do úst, pak si k ústům přitiskne bílou roušku, kterou sv. Augustin

nazývá „dominicale“, a odebere se k dalšímu knězi, který mu podá nejsvětější Krev. Tato rouška se pak pere podle stejných pravidel jako korporál a purifikatorium.

Koptický i řecko-pravoslavný ritus obsahuje ještě jeden obyčej, který je navýsost katechetický a poukazuje na zvláštní charakter Hostie. Během proměňování je přinesena velká nádoba s kousky chleba, kterou drží nad proměněnými dary. Tento chléb, který se nazývá antidora, se pak po skončení liturgie všem rozdává, věřící přitom líbají knězi ruku a buďto chléb snědí ihned v chrámě nebo ho odnášejí těm, kteří museli zůstat doma. Tento chléb nejsou Hostie, je to požehnaný chléb, nikoliv však Tělo Kristovo. Může se požívat bez přípravy. Dostalo se mu sice u oltáře požehnání, ale je to „obyčejný pokrm“. V orientálním obřadu nemůže nikdy dojít k nejasnosti, kdy končí svatě přijímání a kdy začíná hostina lásky církevní obce.

Myšlenky a skutečnost

Umím si představit, že všechny tyto podrobné obřady jsou vám cizí a čtete o nich spíše s úžasem, možná je dokonce berete na vědomí s netrpělivostí. Možná že jste očekávali teologické pojednání o teologii večeře Páně, konfrontaci katolického a protestantského pojetí tajemství Zeleného čtvrtku. Když to vyprávím, jsem tím, co vidím, mnohem více fascinován než nehlubšími myšlenkami. Myšlenka se může rozplynout do celého vnitřního kosmu a pak opět uletět jako obláček, ještě dříve než jsem ji mohl uchopit, se opět rozplynula ve vzduchu. Pozorovaná skutečnost má zcela jinou váhu, a to dokonce i tehdy, když ji nechápu.

Jako spisovateli mně nikdy nenapadla myšlenka napsat román o lidských právech nebo o lidské

důstojnosti ani o filozofických základech lidských práv a lidské důstojnosti. Vždy bych se především pokoušel ukázat lidi, kteří své důstojnosti požívají, a ty, kteří ji ztratili. Lidi, z jejichž přirozenosti promlouvá jejich bezpečné zakořenění ve vesmíru, a lidi, kteří jsou jakoby ztraceni a zbaveni možnosti reklamovat svá přirozená práva. Když jsem prožil, že Hostii je vzdávána úcta jako Králi, k němuž se neodvážíme otočit zády, před kterým couváme v uctivé vzdálenosti. Je to více než úcta ke králi, je to bázeň, ze které je cítit zcela zřetelně až strach, pak se mi vryla tato úcta velice hluboko do srdce a stalo se pro mě zcela nepochopitelné, jak mohli být lidé od této úcty odvedeni, jak je vůbec mohlo napadnout, že od ní jednoho dne upustí, a mám proto jedině vysvětlení: je to těžká a hluboká krize víry.

Zneuctění a ponížení

Když pomyslím na pokles úcty k svaté Hostii v poslední době, která se v tomto ohledu podobá době po reformaci, vidím před sebou mimoděk jeden vojenský ceremoniál, který někteří spisovatelé popsali obzvláště živě, a to ceremoniál degradace kapitána Dreyfuse, který musel v plné parádě nastoupit před svůj regiment, aby vyslechl svůj ortel, jehož součástí byla ztráta všech vojenských hodností. Jeho šavli zlomili o jeho bedra a pak mu ji jako domnělému zrádci hodili k nohám, strhli mu jeho nárameníky a všechna vyznamenání, která měl na hrudi.

Zrovna tak mi to připadá, když vidím pozdviženou Hostii, před kterou lidé zůstávají stát, když pro ni natahují ruku jako demonstrativní znamení neúcty, a to nikoliv proto, že by ruce byly pro její přijetí méně uctivější než jazyk a že mohou být všemožně ušpiněné, ale proto, že neexistuje žádná možnost, by si každý laik po jejím přijetí opláchl ru-

VYSVĚCENÍ KOSTELA V KLÁŠTEŘE TRAPISTŮ V NOVÉM DVOŘE

Nově postavený kostel Nanebevzetí Panny Marie v klášteře trapistů v Novém Dvoře u Toužimi slavnostně vysvětil 2. září plzeňský biskup František Radkovský.

Svěcení kostela v klášteře Matky Boží v Novém Dvoře se kromě biskupa Radkovského zúčastnil rovněž pražský arcibiskup kardinál Miloslav Vlk, lyonský kardinál Barbarin a zhruba dva tisíce věřících z Čech, Moravy, Francie, Německa a dalších evropských zemí.

Základní kámen kostela Nanebevzetí Panny Marie byl položen v březnu 2002. Do budoucna zbývá ještě postavit budovu pro hosty kláštera.

Klášteř trapistů v Novém Dvoře je prvním nově založeným klášterem v polistopadové historii České republiky. Bratři trapisté zde žijí od května 2001. Jedná se o historicky vůbec první osídlení tohoto řádu u nás. Klášter byl vybudován ze zříceniny bývalé barokní zemědělské usedlosti, která byla rekonstruována a dostavěna podle projektu anglického minimalistického architekta světového jména Johna Pawsona, kterému se povedlo unikátní spojení historického baroka s moderní architekturou.

Alena Ouředníková, TS ČBK

ku a uctivě sebral všechny možné částičky svaté Hostie.

Díky znamením úcty, které jsem se naučil v dětství a mládí, stala se pro mě svatá Hostie tím, za co ji pokládá posvátná tradice: živou Bytostí. A přítomnost této živé Bytosti zvitězila ve mně nade všemi pochybnostmi o víře v Krista, kterých jsem samozřejmě nemohl být ušetřen.

Je pro mě těžké mluvit o mé víře a nevěře. Víra má být podle křesťanského přesvědčení projevována, ale mnoho podle mého pocitu mluví i pro to, aby byla skrývána. Kdykoliv jsem na veřejnosti prohlásil, že věřím v Boha, vždy jsem se přitom za to i zastyděl. Toto vyznání jako by se na okamžik ztratilo, bylo najednou něčím tak zjednodušeným, jako by nebylo pravdou. Biblická slova: *Věřím, Pane, pomoz mé nevěře* vstupují do vědomí jako by byla paradoxně příznačná pro celou křesťankou víru. Možná, že slovo nevěra je nadsazené, spíše se jedná o zneviditelnění Boha, o jakousi méně skutečnou existenci pravdy víry. Rumunský nihilista Emil Cioran má asi pravdu, když říká, že pravá nevěra je stejně tak řídká jako pravá víra, většina lidí plave jako v širokém moři a přibližuje se tu k tomu, tu k onomu břehu.

Jsem dalek toho demonstrovat zde jakési siláctví víry, když říkám, že jsem nikdy, ani když jsem zdánlivě zcela ztratil ze zřetele Boha a Církev, nepřestal věřit ve svatost Hostie, ani v těch chvílích, kdy jsem pochyboval o možnosti, že existuje něco svatého. Nikdy bych se ani v těch okamžicích neodvážil dotknout svaté Hostie nebo mešního kalicha, nikdy jsem před svatostánkem nepodával kunsthistorický výklad.

Vidím zřetelně, že i v době mé nevěry ve mně zůstal posvátný strach z toho, co jsem zažil dříve. S vírou jsem se rozešel, nikoliv však s bázní. Strach nemá v dnešní době dobrou pověst. Odešd slyšíme výzvu „Nebojte se!“ Přitom se zapomíná, že

anděl, když se zjevil, musel nejdříve uklidňovat: „Nebojte se“, protože jeho vznešený zjev vyvolává strach.

Boží přítomnost je „terribilis“, je to okamžik pravdy, kdy se musíme zachvát. Jistému strachu usazenému hluboce pod mou vírou, abych Hosti nezneuctil, strachu, který se dnes i v prostředí víry označuje za pověru, jsem se naučil ze slov Starého zákona: „Timor Domini initium sapientiae“ – Počátek moudrosti je bázeň Boží.

Poslední Večeře

Mluvil jsem o rituálních projevech víry a o dopadu, který měly na mne, protože se mi jeví reálnější a pravdivější než pouhé laicko-teologické mluvení o větách víry. Ale nechci se vyhnout nejvlastnějšímu obsahu víry. Úcta ke svaté Hostii není pro mě zdůvodněna nějakou samozřejmostí nebo duchovní potřebou, na jejíž oprávněnost se neptám, ale pro mě je oprávněně zdůvodněna oním večerem Zeleného čtvrtku před dvěma tisíci lety, kdy se Ježíš sešel se svými učedníky v místnosti, vyzdobené koberci. To, co se pak stalo, je předmětem nekonečných diskusí a sporů archeologů, filologů a filozofů. Názor na význam této

události rozdělil křesťany v době reformace. Nebudu zde opakovat postoje jednotlivých skupin teologů ani ona vysvětlení, která jsou pro mne jako katolika závazná. Dovolte mi, abych se na Ježíšovu paschu s učedníky díval tak, jak mi ji představují evangelia, aniž bych si činil nárok, že vyslovím něco zavazujícího.

Vidím před sebou sál, kde učedníci leží spolu s Ježíšem u stolu v rituální připomínce exodu z Egyptu, když Ježíš vzal do rukou chléb, pozvedl oči k nebi, lámal ho a rozděloval se slovy: *Toto je moje tělo, které se za vás vydává.*

Kdybych se ptal nikoliv jako věřící, ale jako čtenář literárního příběhu, jak minil Ježíš tato slova, vyplynula by z ducha příběhu jen jedna možná odpověď: doslova tak, jak je řekl. Muž, který v tomto příběhu podává svým přátelům kousek chleba a prohlašuje přitom, že je to jeho tělo, chce tím říct, že tento chléb je skutečně jeho tělo. Nemusíme rozumět tomu, co říká. V pojetí vševědoucích zaslepených kumštýřů může být někým, kdo namaluje dýmku a pod to napíše „ceci n'est pas une pippe“. On sám však má na mysli a věří tomu, co říká. To nebyla hodina

pro rafinované symbolismy, intelektuální hádanky ani filozofující řeč znaků. Nemohu z kontextu evangelia učinit jiný závěr než že ten, kdo podává tuto zprávu, měl na mysli to, co řekl.

Sám Bůh řekl, že tento chléb je jeho tělo

O Ježíši z Nazareta říká chaldedonské Credo, že se *zrodil z Otce přede všemi věky, Bůh z Boha, Světlo ze světla, pravý Bůh z pravého Boha, jedné podstaty s Otcem a konečně skrze něho všechno je stvořeno.* Podle víry Církvě je Bůh, který stvořil svět, totožný s mužem, který před dvěma tisíci lety tvrdil v Jeruzalémě, že kousek chleba je jeho tělo. Boží myšlenky a Boží slovo tvoří skutečnost. Co Bůh pojmenoval: světlo a tmu, vodu a vzduch, zvíře a člověka, je skutečností. Nové stvoření však už není tvoření z ničeho. Zde se jedná o uzdravení starého stvoření. Bůh se stává člověkem a pak se z člověka stává materií, která slouží člověku za pokrm a nástroj zbožštění.

Kolumbijský filozof Nicolas Gómez Dávila shrnul vztah Ježíše Krista k evangeliu do následující věty: „Mají-li mít evangelia nějaký význam, musí být Ježíš z Nazareta Boží Syn. Má-li však být Ježíš z Nazaretu Boží Syn, potřebuje christologii, která jde daleko nad rámec evangelii.“ Pro ty, kteří jsou zde shromážděni, má každopádně evangelium význam, který daleko překračuje nějaký světový názor nebo filozofii. Nikdo z nadšených čtenářů Sokrata, pro které byl jeho život a smrt vzorem, nepřišel na myšlenku shromažďovat se ve výroční den jeho smrti a obětovat kohouta, jak to uložil krátce před svou smrtí svému žákovi Kritónovi. Kdo však se nachází na Zeleném čtvrtku v chrámě, je si jist, že ví, kdo byl ten muž, který při Večeři lámal chleba. Ale když Bůh řekne, že tento chléb je jeho tělo, může mít na to člověk jen jedinou odpověď: Klanět se tomuto Chlebu.

Komma 23/2004

Přihlízet a mlčet...

Proč spojenci nic nepodnikli? Proč Stalin nebombardoval tratě do Osvětimi?

V posledních měsících druhé světové války zavraždili nacisté tisíce vězňů v Osvětimi. Britové a Američané nezasáhli, ačkoliv o tom věděli. Americký historik se poprvé zabývá otázkou, proč Rusko nechalo katy rádit.

Fotografie stará 60 let

Když britská univerzita Keele před několika týdny zveřejnila na Internetu seznam 5,5 mil. dosud nezveřejněných leteckých snímků z druhé světové války, šokovala veřejnost především fotografie z 23. srpna 1944, pořízená z výšky několika tisíc metrů: Zcela zřetelně je možno rozeznat bílý mrak nad koncentračním táborem v Osvětimi, který byl způsoben hořícími mrtvolami. Protože kapacita kremačních pecí nestačila, spálili SS tisíce svých obětí pod širým nebem v obrovských hrobech.

„Proč nebyli kati bombardováni?“ ptá se *Bild*. „Mohly britské královské vzdušné síly udělat přítrž hrůzám v Osvětimi již před koncem války?“ ptá se *Frankefurterschau*. A *Guardian* se zamýšlí nad tím, že zveřejnění těchto snímků mohlo zachránit statisíce lidských životů.

Je tomu tak, že spojenci vůbec nechtěli bombardovat Osvětim? Odhalení fotografií britských výzkumných letů oživilo diskusi, která stále trápí ty, kteří přežili, historiky i politiky. Proč až do konce války nezasáhli spojenci ani proti jednomu koncentračnímu táboru, ačkoliv měli o genocidě Židů podrobné informace?

„Všechno, co muselo být učiněno, bylo bombardování železničních tratí,“ stěžoval si při jedné návštěvě v Osvětimi v dubnu 1998 tehdejší ministerský předseda Izraele Benjamin Netanyahu. Tento požadavek židovské organizace předaly vládám ve Washingtonu a v Londýně v květnu 1944.

Je již delší dobu prokázáno, že spojenci o vyvražďování ná-

rodů dávno věděli. Tak hlásil Gerhard Riegner, funkcionář Světového židovského kongresu v Ženevě, již v srpnu 1942 ve Washingtonu, že Židé mají být „zničeni jednou ranou“. Do Londýna přibyl v listopadu Jan Karski, polský důstojník, který byl propašován polským podzemním odbojem nejdříve do varšavského ghetta a pak do blízkosti koncentračního tábora Belzec. Německý diplomat Rudolf Scheliha, který byl později popraven, poslal prostřednictvím spojky u Mezinárodního Červeného kříže do Ženevy varování tamnímu americkému konzulátu.

Tím více jsou předmětem sporů důvody nečinnosti Britů i Američanů. Nezasáhli proto, že ve vládách byli skrytí antisemité, kterým vůbec neležel na srdci osud Židů? Nebo to bylo vojensky nemožné vyřadit tyto tábory, jak se někteří domnívají?

Je nesporné, že útok na Osvětim byl všechno, jen ne jednoduchý. Plošné bombardování v noci, jaké provádělo britské letectvo, nedávalo mnoho naděje, že by vyřadilo plynové komory v táborech. A „přesné bombardování“, které již tehdy prakti-

kovali Američané, se ještě nepodobalo dnešním řízeným střelám. 15. americká flotila byla schopná zasáhnout pěti bombami okruh 180 metrů.

Rooseveltův strach z mrtvých Židů

Spojenci mohli přesto zasáhnout. Útoky na železniční tratě, po kterých jezdily transporty smrti, by sice nacistickou mašinerii smrti nezastavily, ale přinejmenším pozdržely. A také přesné bombardování plynových komor a krematorií bylo možné, ovšem spojenci by přitom riskovali mnoho obětí mezi obyvateli táborů. Tak 24. srpna 1944, den po pořízení výzvědných snímků, zasáhlo americké letectvo továrnu na zbraně, která byla v bezprostřední blízkosti KT Buchenwald. Jejich bomby však usmrtily také 315 vězňů.

Takový scénář nebyl pochuti prezidentu F. D. Rooseveltovi. Prezident, který se dal v listopadu 1944 počtvrté zvolit do Bílého domu, se obával, že by Židé, zabíjení americkými bombami, mohli posloužit nacistické propagandě. Roosevelt se domníval, že vraždění se nedá tak jako tak zabránit. „Nacisté by přeložili své tábory o kousek vedle,“ prohlásil John McCloy, podsekretář ministerstva války již o dva roky dříve. Prozradil to magnetofonový záznam jeho projevu.

K tomu přistupuje okolnost, že pro takový útok nebyly ani všechny židovské organizace. Vedení Jewish Agency se usneslo již 11. 6. 1944 výslovně, že „ne-

navrhne spojencům napadnout místa, na kterých jsou Židé“.

Především se spojenci dostali teprve později do dostatečné blízkosti. Němci věděli, proč umísťují své továrny smrti do Horního Slezska. V dosahu britských letadel ležel jen tábor v Chelmně nedaleko města Łódz. K nebezpečnému, nekončícímu dlouhému letu nad nepřátelským územím k cílům tak daleko na východě se britská letadla odvážila přistoupit třikrát, americká šestkrát.

Teprve v červenci 1944, když se americká armáda vylodila v Itálii, zřídila tam strategické body, v jejichž dosahu byla Osvětim, pět měsíců předtím, než dal Heinrich Himmler v listopadu 1944 plynové komory demontovat.

Mohli Rusové udělat více?

Ještě blíže však byla Rudá armáda. V prosinci 1943 bylo její čelo 800 km od Osvětimi, což nebyla nepřekonatelná vzdálenost pro Stalinovy vzdušné síly. A informováni byli Rusové stejně dobře jako západní spojenci. Již v prosinci 1942 se objevil v Pravdě dlouhý článek o době a místech masového vraždění Židů.

Zbytečně se podle historika Jeffrey Herfa z univerzity v Marylandu točí debata kolem role Američanů v bombardování Osvětimi. Zcela se zapomnělo na to, co mohly udělat sovětské ozbrojené síly, aby zabránily holocaustu. Snad ze zdrženlivosti vzhledem k nesmírným lidským obětem války s nacistem nebyly položeny sovětům stejně tvrdé otázky jako západním spojencům.

Ve skutečnosti mnozí mluví o tom, že bylo v možnostech Stalina, aby zabránil zničení maďarských Židů. V červnu 1944, když jezdily vlaky z Budapešti do Osvětimi, byla Rudá armáda vzdálena pouhých 350 km od Osvětimi. V době, kdy pořídila britská letadla výzvědný snímek, bylo to jen 160 km.

Spojenecké bombardovací svazy hluboko v týlu nepřítelů

109 000 zásahů za nepřátelskou linií

Měli Rusové vůbec potřebné zdroje? Jejich lidské a materiální ztráty byly nesmírné. Sovětské vzdušné síly byly na začátku války wehrmachtem zcela vyřazeny z boje. Ale již uprostřed roku 1943, dva roky po Hitlerově přeapadení, získali Rusové na východní frontě opět vzdušnou převahu, což byl jeden z nejzajímavějších obrátů druhé světové války. Jelikož Němci museli svá letadla nasadit k ochraně měst v Říši, vytvořila se nakonec ruská převaha v poměru 4:1.

Sovětská strategická sazela spíše na stíhačky a bojová letadla. Bylo však vyrobeno také 16 000 bombardérů. Kromě toho měli Rusové téměř 3 000 středně těžkých Havoc – bombardérů britské produkce – a 682 amerických B-25. Podíl nasazení bombardérů činí u Rusů pouhých 5,4 %, ale za tím se skrývá 168 000 případů nasazení, z toho 109 000 na podporu partyzánů hluboko za válečnou linií. Nemohl aspoň jeden z těchto zásahů platit Osvětími?

Morálka nebyla Stalinovou silnou stránkou

Zřejmě o to nebyl zájem. Proč, to zůstane tajemstvím skrytým v sovětských archívech. U Stalina, u něhož se vyslovený antisemitismus naplno rozvinul teprve po válce, nebyla pomoc Židům žádnou prioritou. On nasazoval síly jen proto, aby zničil Hitlera a fašismus, nikoliv aby zachraňoval Židy (nebo jiné oběti nacismu). V tom byl celkem zajedno s Churchilem a Rooseveltem, kteří také odmítali tříštění spojeneckých úderných sil. Domnívali se, že „nejefektivnější pomoc obětem nepřátelského pronásledování je rychlé vítězství nad Osou“, jak řekl americký ministr války Henry Stimson.

Těla umučených byla spalována přímo v hromadných hrobech

Ovšem na základě zeměpisné pozice bojových sil byl Sovětský svaz v lepší pozici, aby zasáhl proti „konečnému řešení“, a v tom spočívá také určitá morální povinnost. Ale morálka nebyla Stalinovou silnou stránkou. On jednal jen ze zřetele svého mocenského úsilí o moc. Když v srpnu 1944 Varšava povstala proti německým okupantům, zastavil své oddíly před městem. Němci a Poláci se měli nejdříve sami zmasakrovat, aby pak měl ulehčenou roli. Churchill naopak poručil svým silám, aby povstalec ze vzduchu zásobovaly. Ale moskevský tyran tyto lety zakázal, dokud nebyla porážka polských vlastenců zpečetěna.

Zleva: Churchill, Roosevelt, Stalin

Zůstává spekulací, zda Stalin nezablokoval i západní záchrannou akci ve prospěch maďarských Židů. Herfův závěr zní: „Velká vlastenecká válka nikdy nebyla válkou na záchranu Židů.“

Z Komma 23/2004
přeložil -lš-

Redakční komentář

Již řadu let jsme svědky mediálních útoků, které obviňují Církev a jmenovitě papeže Pia XII., že nepodnikl nic pro to, aby se zabránilo holocaustu. Svatý stolec, který nemá žádné mocenské prostředky, podnikl nicméně pro záchranu židovského obyvatelstva podstatně více, než spo-

jenecké mocnosti, protože ty prakticky nepodnikly vůbec nic a dokonce celá léta po válce zatajovaly skutečnost, že měly o genocidě Židů a dalších skupin obyvatelstva konkrétní informace a doklady. Jestliže se od Círky požadovalo, aby holocaust veřejně odsoudila, ačkoliv tím riskovala, že nacisté tvrdě zasáhnou proti katolickým křesťanům, jak se to skutečně stalo v případě protestu holandských biskupů, můžeme se oprávněně ptát, proč jsme se odhalení, tohoto morálního odsouzení Osvětími a veřejného protestu nedočkali ani ze stra-

ny Anglie, ani USA, které neriskovaly vůbec nic. (Sovětský svaz byl vlastně jediný, kdo tyto zprávy zveřejnil, ale na světovou veřejnost tyto zprávy neprošly.) Spojenecké letectvo bezohledně a zbytečně zničilo klášter na Monte Cassinu, ale továrna na smrt se ani nedotkla. Nacisté, kteří sami toto bombardování nejzávažnějšího kláštera vyprovokovali, dokázali tohoto omylu spojenců dokonale mediálně využít. Mluvili o spojencích jako o barbarech, kteří ničí všechny stopy evropské civilizace. V jejich novinách stálo: „Opatství, které bylo v minulosti zbořeno barbary, saracény a zemětřesením, nyní Židé a sympatizanti bolševiků v Moskvě, v Londýně a ve Washingtonu proměnili v prach a popel.“ Účinky této propagandy byly značné. Ke skutečnému barbarství páchanému na Židech však spojenci taktně mlčeli.

Nakonec dějiny dokládají, že „mlčící“ papež dokázal vykonat pro záchranu Židů mnohem více než spojenecké mocnosti, ale o tom žádný dramatik nenapsal hru ani nenatočil film. To by nás nemělo udivovat. I zde se naplňují Ježíšova slova: *Budou vás kvůli mně tupit, pronásledovat a vyhaně vám připisovat kdejakou špatnost.*

PAPEŽ PIUS XII. (32)

Chlapci a děvčata v krojích své vlasti, v různobarevných košilích svých organizací.

Živá pulzující masa.

Jiskra vzrušení, plná nedočkavosti, přeskočila i na mě, sotva jsem vstoupil do střední chodby, která se přede mnou otevřela jako nějaká ulice.

Papež předčítal poselství mládeži. Brzy však položil koncept stranou a dále mluvil volně. Dva mikrofony, které byly před ním postaveny, nechaly jeho slova vznášet se ze čtyř rohů haly směrem dolů na shromážděné. Ano, nabízí se jediný výraz jako nejuvážnější: vznášet se. Hlas Pia XII. nenaráží, nebuší, vznáší se v prostoru. Dvě projekční lampy, které na dlouhých ramelech sahají od stěny za trůnem přes jeho opěradlo, umožňují rozeznat ústa, formulující slova zachycovaná mikrofony. Slova vyřčená v pěti jazycích pěti shromážděných národů, nejdříve italsky, pak anglicky, francouzsky, německy a nakonec španělsky.

Potom papež vyskočil. Nebylo to vůbec pomalé, důstojné, pevné vztyčení. Byl to jeho temperament vesničana z jihu, který mu impulzivně zdvihl obličej k valené klenbě a rozepjal ruce k neviditelnému nebi. Tak stál papež mezi čtyřmi body dvou projektorů a mezi dvěma mikrofony v postoji mystiků, v odanosti, lásce. Tato gesta, působící u Pia XII. zcela nenuceně, prozradila rozváznému pozorovateli: tento papež technické éry zůstává ve svém nejhlubším nitru mystickým papežem. Potom se odebral k okraji plošiny, aby mluvil jednotlivě s těmi, kteří se tam shromáždili. Objal patriarchu z Benátek a vtiskl mu polibení míru.

V tom okamžiku zazněl jasný, nadšený dívčí hlas, který volal německy: „Ať žije náš milý Svatý otec!“

Papež pohlédl vzhůru, zasmál se a zamával jí.

Byl to úplně jiný papež, kterého jsem dnes viděl, tak plný temperamentu, tak svěží, sám jakoby omládlý mezi tolika mladými.

Kouzlo bylo náhle zlomeno. Z hloubi auly, obsazené několika spíše dekorativně než k ochraně postavenými švýcarskými gardisty, se tlačili nějací mladí dopředu k rampě, natahovali své ruce vstříc štíhlé, smějící se postavě. Strhli mě do svého víru.

Byli to Němci, kteří uprostřed změní zůstali v pořádku pohromadě a začali najednou sborově volat: „Svatý otče, zdravíme tě, Svatý otče, zdravíme tě, Svatý ot...“

Zaznělo to jako zadupání, jako zvuk nějakého stroje. Bylo to v aule delle Benedizioni jako vpád z jiného světa. Papež žasl. Italové, trapně tím dotčeni, zanotovali jeden z jejich veselých, bujarých nápěvů a přehlušili volající sbor zpěvem.

„Jak rozličné jsou přece temperamenty!“

Poznal jsem hlas monsignora S., který stál najednou vedle mě. Pokračoval: „Tito němečtí chlapci potom vzápětí ponosou před sebou těžký kříž, v řadě, stejným krokem a se smrtelně vážnými obličejí budou putovat od kostela ke kostelu; před každým apoštolským hrobem pak na znamení svého velitele zaujmou každý své místo ve sboru, odezpívají sloku za slokou své kostelní písně, které znějí jako válečné zpěvy o zasvěcených smrti. Římané budou jako vždycky žasnout, budou se napůl strachovat, napůl divit, budou dotčeni, mrzutí a budou si šeptat: To jsou ti tedeschi – Němci jsou zase v Římě.“

Odpoledne jsem se vypravil na cestu ke Campo Santo Teutonico. Na kraji vatikánských zahrad, pod stromy, mezi nimiž se tyčila kopule Sv. Petra, jsem potkal Feliceho, vatikánského fotografa.

Pokračovali jsme cestou společně a povídali si. Náhle jsem

uviděl muže, který mi byl nápadný. Seděl na lavičce, měl nohy zkřížené a četl knihu. Přes středomořskou osmahlost své kůže působil bledě. Vypadal vystrašeně: široce otevřené melancholické oči v hubeném, zklamaném obličejí. Felice ho mimoděk pozdravil.

„Kdo je ten muž?“ vyzvídal jsem na Feliceho pod dojmem této tváře.

„Guglielmo Petroni,“ odpověděl mi, „spisovatel, autor knihy Život ve vězení. Chcete se s ním seznámit?“

Samozřejmě jsem chtěl, protože Felice vyslovil titul jedné velmi diskutované a slavné knihy v italské poválečné literatuře.

Papežský fotograf nás seznámil a hned se s nějakou výmluvou rozloučil.

„Chcete psát o životě papeže,“ začal Petroni. S údivem jsem se ptal, odkud to ví. Petroni se mnohoznačně usmál. Na mou otázku nezareagoval.

„Ano, život...“ vzdychl.

A pomalu připojil: „Také život Pia XII. byl až dosud bohatší na zklamání než na naplněné naděje. Když já sám vzpomenu na červenec 1943 v Římě..., na očekávání, která papež a s ním všichni přátelé míru ve městě vsadili na akci 24. července, a jak už příštího dne byli zklamání...“

„Začátkem července,“ začal Petroni, „přistáli Američané na Sicílii. V Římě to zapůsobilo jako šok. Noci byly teh-

dy naplněny nepochopitelnou nervozitou.“

„Americký prezident Franklin Delano Roosevelt telegrafoval 10. toho měsíce papeži Piovovi XII.:

„Když Vaše Svatost obdrží toto poselství, přistanou už naše vojska na italské půdě. Kostely a jejich statky zůstanou z naší strany v mezích lidských možností od válečného pustošení uchráněny.“

Potom 19. stejného měsíce dopadaly už první americké bomby na Věčné město, bazilika San Lorenzo byla zničena. Přesně na den, kdy před 2 000 roky zapálil císař Nero kvůli svému rozmaru Řím. Papež spěchal na postižená místa, poklekal na troskách, aby se modlil za zasypané, skláněl se nad zraněnými, a když se vzpřimil a rozepjal ruce do tvaru kříže, zazářila krev – rudé znamení – na jeho hrudi. Při tomto pohledu pojalo lidi vzrušení, chmurná předtucha.

Grandi řekl doslova Mussolinimu: „Tvoje diktatura je to, co nám prohraje válku. Rozhoduj se o osudech národa jako o osobních zájmech jednotlivce. Nestací, že ty rozhoduješ. Také my a celý národ máme zodpovědnost!“

Mussolini se změnil pod tlakem tohoto nařčení, které bylo proti němu občas vzneseno z vlastních řad. Takové otevřené řeči se mohli rebelové odvážit jen proto, že věděli o mínění lidu za sebou a – Petroni udělal pauzu a ukázal na kopuli mezi stromy – „Vatikánu!“

„A Ciano?“ zeptal jsem se a jmenoval rozhodující osobnost spojenou s mírovými snahami papeže.

„Ano, Ciano,“ potvrdil Petroni, „také Galeazzo Ciano, zeť duceho, v tomto okamžiku už ne ministr zahraničí, nýbrž velvyslancem Itálie u Svatého stolce, vyslovil se proti Mussolinimu a postavil se na stranu rebelů, odpůrců války.“

(Pokračování)

RŮŽE OTCE PIA PRO MADONU V POMPEJÍCH

Několik dní před smrtí 19. září 1968 obdržel P. Pio kytici růží k 50. výročí své stigmatizace. Svou zraněnou rukou vytáhl z kytice jednu růži a dal ji jednomu svému duchovnímu synu z Neapole, aby ji polo-

žil k obrazu Panny Marie Růžencové v Pompejích. Tímto gestem chtěl poděkovat Panně Marii, že mu konečně udělí milost smrti, o kterou prosil 35 let recitováním novény k Madoně z Pompejí.

Růže byla umístěna k obrazu „Regina delle Vittorie“. Zatímco ostatní růže již zvadly, tato růže zůstala svěží a zachovala si i svou vůni až do 23. září, do dne po smrti otce Pia. Růže pak uvadla současně se smrtí otce Pia.

La voce di Padre Pio

* * *

Důvěřuj pevně tomu, že Bůh je tvé duši tím více nablízku, čím více sílí útoky nepřitele. Tuto velkou útěchyplnou pravdu musíš mít stále před očima a pevně se jí držet.

Sv. Padre Pio

FESTIVAL DUCHOVNÍ HUDBY SVATÉ CECILIE V ÚSTÍ NAD ORLICÍ

O sobotách 2. a 9. října t. r. se uskuteční v děkanském kostele Nanebevzetí Panny Marie v Ústí nad Orlicí 9. ročník Festivalu duchovní hudby svaté Cecilie.

V **sobotu 2. října** se od 13.30 hod. představí chrámoví varhaníci – Martina Gregorová, Renata Stejskalová, Lenka Frausová, Marcela Hanáčková, Karel Martinek, Martin Beran a Václav Uhlíř.

V **sobotu 9. října** se od 13.30 hod. představí chrámové sbory – Chrámový pěvecký sbor Rychnov nad Kněžnou, Jablonec nad Nisou, Chrámový sbor u sv. Jana Křtitele Lysá nad Labem, Chrámový sbor Polná, Cantores sancti Venceslai Most, Sbor katedrály sv. Václava Olomouc, Cecilská hudební jednota Ústí nad Orlicí a Chrámový sbor Opava.

Festival bude v 16.30 hod. zakončen společně zpívanou votivní mší svatou z památky Panny Marie Královny. Hlavní celebrant je J. Exc. Mons. Josef Kajnek, pomocný biskup královéhradecký.

POUTNÍCI VELEHRADŠTÍ z Vranova nad Dyjí, Znojma, Radešinské Svratky, Velkého Meziříčí a Víru děkují všem, kdo jim letos v srpnu poskytli přístřeší, občerstvení a jakoukoli pomoc duchovní i hmotnou. Potěšilo nás, že jste s námi šli poslední den a na posvátném Velehradě společně obnovili zasvěcení. Všichni děkujeme také velehradským otcům jezuitům za přijetí a panu proboštovi Krátkému za mši svatou a promluvu. Vedoucí děkují poutníkům za vynikající spolupráci, kázeň a vytrvalost.

Mezinárodní katolický institut Miles Jesu organizuje **seminář o rozpoznávání Boží vůle a životního povolání** pro mladé muže v sobotu 30. října 2004 od 9.00 do 17.00 hod. v Církevním domově mládeže Petrinum, Veveří 15, v Brně. Cena je 300 Kč. Příhlásky a ústřížek zaplacené složenky pošlete na adresu: Miles Jesu, Kamenná 59, 639 00, Brno, tel.: 543 215 265, b. ú.: 1986 4366 0287/0100, e-mail: bromen@milesjesu.com.

Severočeský filharmonický sbor Česká Lípa Liberec a Musica Caecilia pořádají ve spolupráci s Římskokatolickou farností u sv. Mikuláše ve Znojmě pod záštitou P. Jindřicha Baroše, vikáře znojemského **SLAVNOSTNÍ SVATOVÁCLAVSKÝ KONCERT ke dni české státnosti, v roce 100. výročí úmrtí A. Dvořáka.**

Program: Slavnostní slovo – P. Jindřich Bartoš, Antonín Dvořák – oratorium Svatá Ludmila, op. 71 II. a III. díl.

Účinkují: Severočeský filharmonický sbor a sólisté, Janáčkova filharmonie Ostrava pod vedením dirigenta Josefa Zadiny.

Koncert se uskuteční v kostele sv. Mikuláše ve Znojmě v sobotu 25. září 2004 v 18.00 hod.

Zveme Vás do **večeřadla v kostele Nejsvětější Trojice ve Zdouňkách** v neděli **10. října 2004, začátek v 15 hodin**. Večeřadlu bude předsedat P. Mgr. Jiří Poláček z Roznova pod Radhoštěm. Program: rozjímavý růženec, čtení z „modré knihy“, promluva, zasvěcení P. Marii, mše svatá, adorace.

Liturgická čtení

Neděle 26. 9. – 26. neděle v mezidobí

1. čt.: Am 6,1a.4-7

Ž 146(145),6c-7.8-9a.9bc-10

Odp.: 2a (*Duše má, chval Hospodina!*)

Nebo: *Aleluja.*

2. čt.: 1 Tim 6,11-16

Ev.: Lk 16,19-31

Pondělí 27. 9. – památka sv. Vincence z Paula

1. čt.: Job 1,6-22

Ž 17(16),1.2-3.6-7

Odp.: 6b (*Popřej mi sluchu, Bože, slyš mé slovo!*)

Ev.: Lk 9,46-50

Úterý 28. 9. – slavnost sv. Václava

1. čt.: Mdr 6,9-21

1 Kron 29,11abc.11d-12a.12bcd

Odp.: 12b (*Ty, Hospodine, vládneš nade vším.*)

2. čt.: 1 Petr 1,3-6; 2,21b-24

Ev.: Mt 16,24-27

Středa 29. 9. – svátek sv. Michaela, Gabriela a Rafaela

1. čt.: Dan 7,9-10.13-14 nebo Zj 12,7-12a

Ž 138(137),1-2a.2bc+3.4-5

Odp.: 1c (*Budu ti hrát, Hospodine, před anděly.*)

Ev.: Jan 1,47-51

Čtvrtek 30. 9. – památka sv. Jeronýma

1. čt.: Job 19,21-27

Ž 27(26),7-8a.8b-9abc.13-14

Odp.: 13 (*Věřím, že uvidím blaho od Hospodina v zemi živých!*)

Ev.: Lk 10,1-12

Pátek 1. 10. – památka sv. Terezie od Dítěte Ježíše

1. čt.: Job 38,1.12-21; 40,3-5

Ž 139(138),1-3.7-8.9-10.13-14ab

Odp.: 24b (*Veď mě, Hospodine, cestou odvěkou!*)

Ev.: Lk 10,13-16

Sobota 2. 10. – památka svatých andělů strážných

1. čt.: Ex 23,20-23a

Ž 91(90),1-2.3-4ab.4c-6.10-11

Odp.: 11 (*Svým andělům vydal o tobě příkaz, aby tě strážili na všech tvých cestách.*)

Ev.: Mt 18,1-5.10

Breviář pro laiky

Uvedení	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
do první modlitby dne:	26. 9.	27. 9.	28. 9.	29. 9.	30. 9.	1. 10.	2. 10.
Antifona	919	1722	1527	1533	1734	1741	1543
Žalm	784	783	786	783	783	786	783
Ranní chvály:							
Hymnus	920	1723	1527	1533	1734	1742	1543
Antifony	920	935	1528	1534	981	998	1544
Žalmy	921	936	813	813	981	998	813
Kr. čtení a zpěv	923	1724	1528	1534	1735	1743	1544
Antifona k Zach. kantiku	718	1524	1529	1535	1735	1542	1544
Prosby	924	1724	1529	1535	1724	1744	1545
Záv. modlitba	718	1524	1529	1535	1541	1542	1545
Modlitba během dne:							
Hymnus	925	940	1264	792	986	1003	1018
Antifony	925	940	1529	1535	987	1004	1019
Žalmy	926	940	1265	971	987	1004	1019
Krátké čtení	927	943	1530	1536	989	1006	1545
Záv. modlitba	718	943	1529	1535	990	1006	1545
Nešpory:							
	SO						
Hymnus	915	929	1525	1531	1537	1736	1746
Antifony	916	929	1703	1531	1537	992	1009
Žalmy	916	930	1703	1715	1537	992	1009
Kr. čtení a zpěv	918	933	1526	1531	1540	1737	1749
Ant. ke kant. P. M.	718	719	1526	1532	1540	1737	1542
Prosby	918	933	1526	1532	1540	1731	1750
Záv. modlitba	718	718	1529	1529	1535	1541	1542
Kompletář	1238	1242	1238	1242	1254	1260	1238

NOVINKY

**PERZEKUCE KOMUNISTICKÝM
REŽIMEM MUŽSKÝCH ŘÁDŮ
A KONGREGACÍ V OBDOBÍ 1948-1964**
Mgr. Vojtěch Vlček

Práce historika V. Vlčka je prvním dílem, které souhrnně zpracovává dramatické osudy řeholí v 50. a 60. letech v českých zemích. Autor vychází z bohatého archivního materiálu (soudní spisy, svazky StB, akta církevních tajemníků), z odborné literatury i četných vzpomínek pronásledovaných duchovních. Kniha mapuje osudy řeholníků obecně (monstrproces Machalka a spol., likvidace řeholí v roce 1950 – Akce K, pobyt v centralizačních a internačních táborech, u PTP, série procesů), ukazuje obvyklý postup od zatčení přes drastické vyšetřování, soudní přelíčení až po věznění, ale zachycuje také jednotlivé případy odsouzených řeholníků. Autor rovněž popisuje tajné řádové aktivity a specifický odpor řeholníků proti totalitnímu režimu, registruje řeholní emigraci, osudy mučedníků a neopomíjí ani kolaboraci. Důležitou součástí díla jsou medailony významných osobností z řad členů řeholí, přehled procesů, statistika perzekuce a fotografie perzekuovaných. Druhá část díla přináší českému čtenáři dosud nepříliš známá fakta o martyriu katolické církve s důrazem na řády v ostatních komunistických zemích střední a východní Evropy. Vše doplňuje jmenný rejstřík, který je dobrým pomocníkem pro orientaci v textu.

Brož., A5, 600 stran + 48 stran obrazové přílohy, 547 Kč

DUCHOVNÍ ŽIVOT

P. André-Marie Meynard OP

Úvahy o duchovním životě podle sv. Tomáše Akvinského. Páté, upravené vydání.

Brož., A5, 336 stran, 288 Kč

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

TVĚ JE KRÁLOVSTVÍ

Jaroslav V. Strniště

Spisovatel, novinář, ale též politický vězeň a dělník se ve svém románu nechává inspirovat osudem kněze Jakuba Hrušky, který se vrací po letech vyhnanství do pohraniční obce. Vyprávění začíná dubnovou nocí r. 1949, kdy čistky a zavírání farností zažil na vlastní kůži i mladý kněz. Úřady usilují, aby s nimi P. Jakub spolupracoval. Ten opouští farnost a po letech zaměstnání v dělnických profesích se vrací a hlásá přítomnost Boží lásky mezi lidmi.

Cesta, brož., A5, 240 stran, 180 Kč

VLEČEN POD ŠIBENICI

Petr Roman

Dokumentární biografie, která je jedním z mnoha svědectví o krutosti komunistického režimu v 50. letech 20. století. Roman líčí události tzv. sociální přestavby, které ve skutečnosti měly charakter rdousivé revoluce, jež byla zahájena únorovými událostmi r. 1948.

ATELIER IM Zlín, váz., přebal, A5, 208 stran, 183 Kč

Objednávky knih – tel. 587 405 431, fax 585 222 803

Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803

Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese

www.maticecm.cz

 P.P.
147/2002
772 00 Olomouc 2

TZ

 Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1